

திரயகீம்

கலை கிரக்கிய மாது கிதழ்

இந்த இதழில்.....

மா. சின்னத்தம்பி
மாவலி
கேசவன்
குமுதன்
முருகையன்
அழ. பகீரதன்
செண்பகன்
சி. சிவசேகரம்
ம. சண்முகலிங்கம்
யோ. பெனடிக்பாலன்
சுகாதேவன்

5

ஜனவரி, 1984

விலை: 5/-

இதழ்: 1

மலர்: 2

● கடந்த ஆண்டும் புதிய ஆண்டும்

சமீபகால வரலாற்றில் கடந்த ஆண்டு இலங்கை மக்களுக்கு ஒரு கறை படிந்த ஆண்டு. புதிய ஆண்டு சமாதானம், தார்மீகம் என்ற புனித பதங்களுடன் ஆரம்பித்தாலும் கூடவே அது மக்களைப் பாதிக்கும் பாரிய பிரச்சினைகளையும் திணிப்புகளையும் சமந்து வந்திருக்கிறது.

இங்கு 'ஆண்டு' என்று நாம் கூறும்போது அரசையே குறிப்பிடுகிறோம். அரசு இனப்பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வுகாணும் பொருட்டு இந்திய அரசின் நல்லாதரவோடு எடுத்துவரும் நடவடிக்கைகளும், வட்டமேசை மாநாடும் மக்களின் கவனத்தை தம்பால் ஈர்த்துள்ள நல்வாய்ப்பை பயன்படுத்தி அதே போர்வைக்குள் நின்று சாதாரண ஏழை மக்கள், விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள், புத்திஜீவிகள் போன்ற மக்கள் பகுதியினர் மீது பாரிய வாழ்க்கைச் சுமையை ஏற்படுத்தி உள்ளது. இதன் தாக்கம் உழைக்கும் சகல பிரிவு மக்களையும் பற்றிப் படர்ந்து தாக்கி வருகின்றது.

மாவு, பாண் போன்ற உணவுச் சமான்களின் விலை அதிகரிப்பை ஏற்படுத்தியதோடு ஆரம்பித்து சகல சாமான்களினதும் விலைகளை பன்மடங்கு அதி

கரிக்கச் செய்துள்ளது. ஒரு கிலோ அரிசி ஒன்பது ரூபா, ஒரு சிறிய தேங்காய் ஏழு ரூபாவிற்கு மேல் போகிறது. தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும், ஏனைய தொழிலாளர், ஊழியர்களுக்கும் புனருத்தாரண வரி, கொழும்பு நகரத்தில் வாழும் மக்களுக்குத் தண்ணீர் வரி. போக்குவரத்துக் கட்டணங்கள் அதிகரிக்கப்படலாம். மேன்மேலும் வரிகளும், கட்டணங்களும் அதி கரித்த வண்ணமே இருக்கும் அதேவேளை சம்பள உயர்வு, பற்றியோ, விலைவாசி உயர்வுகளை கட்டுப் படுத்துவது பற்றியோ எவ்வித பேச்சும் இல்லை.

பஞ்சம், பட்டினி, வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் இவற்றால் பாதிக்கப்படும் சிங்கள, தமிழ், முஸ் லிம் உழைக்கும் மக்கள் மத்தியதர வர்க்கப்பகுதியினர், இளைஞர், மாணவரின் ஒன்றுபட்ட ஒரு போராட்டத்தை எதிர்நோக்கும் அரசு, முன்கூட்டியே முப் படைகளையும் உசார் நிலையில் வைத்திருப்பதுடன் போதிய நவீன ஆயுதங்களையும் வாங்கியுள்ளது.

தமிழரால் ஆபத்து என்ற அரசு சார்பு இனவாதிகள் கொடுக்கும் சீனி தடவிய தோட்டாக்களை விழுங்க சிங்கள மக்கள் ஏமாளிகளல்லர்.

அந்நிய ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு இலங்கை கட்டுப் பட்டுள்ளது. இலங்கையை ஒரு தென் கொரியாவோ, பிலிப்பீன்சோ போன்ற சர்வாதிகார நாடாக அரசு மாற்ற முயற்சிக்கிறது என்பதை சிங்கள மக்கள் அறிய அதிக காலம் தேவைப்படாது.

தேசிய கலை இலக்கியப்பேரவையினால் நடத்தப்பெற்ற பாரதி நூற்றாண்டு ஆய்வுரைகளை தொடர்ச்சியாக கட்டுரை வடிவில் தருகிறோம்.

— ஆசிரியர் குழு

வர்க்கங்களும் பாரதியும்

— மா. சின்னத்தம்பி

கவிஞர்கள் உள்ளதைப் பாடுவதும், இல்லதைப் புகழ்வதும் மரபு. ஆனால் கவிஞன் சமூகத்தில் ஒரு பார்வையாளனாக மட்டுமன்றி ஒரு வழிகாட்டியாகவும் இருப்பதே கவிதைக்கு ஒரு வரலாற்று முதன்மையை அளிப்பதாகும். இந்த இரண்டாவது தகுதிநிலையில் இருப்பவன் நான் மகாகவி பாரதி. அவன் சமூகத்தை தன் கவி உள்ளம் என்ற அகன்ற கண்களால் பார்த்தவன், சமூகத்துடிப்பை உணர்ந்தவன். சமூக அலங்கோலங்களைத் தேடித் தேடிப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டவன், தீர்வு நாடிக் குமுறியவன். இதனால் சமூகத்தில் எப்போதுமே காணப்படும் ஆண்டாள் — அடிமைத்தன நிலைப்பாடுகளை சரியாக அடையாளம் கண்டு கொண்டதில் ஆச்சரியமில்லை.

சமூகத்தை அணுகும் முறையில் அவன் பொருளாதார ரீதியான சமூக உறவுமுறைகளை விளங்கிக்கொள்கிறான். அதை விளக்குகிறான். சமூக உற்பத்தித் தொழில்சார் சமூகத் தொடர்புகளையும், அது தொடர்பான வர்க்க நிலைப்பாடுகளையும் உணர்ந்து கவிதைகளில் விளக்குகிறான்.

பாரதி அடிமைப்பட்ட வர்க்கத்தினருக்காக குரல் கொடுக்கிறான். அவர்களது அடிமைத்தனத்திற்கான காரணங்களை வெளியேயிருந்தும், உள்நோக்கியும் நோக்குகிறான். சமூகத்துள்ளே கவிக்கண்களை அகல விரித்து மனதை கூர்மையாக்கி அவதானிக்கின்றான். காரணங்களைத் துருவித் துருவித் தேடுகின்றான். அவனது கோபம், அவனது உள்ளம் உணர்ந்து விட்ட — சமூகத்தில் கண்டு கொண்ட — தெளிவான காரணங்களிலிருந்தே தோன்றுகிறது. அடிமைத்தனத்தை நிலைப்படுத்தப் பாடுபடுவோர் மீது ஆத்திரம் கொண்டு கவிபாடுவதோடு நின்றுவிடவில்லை. அடிமைப்பட்ட சமூகத்திடம் காணப்படும் குறைபாடுகளையும் சாடுகின்றான். நகர்க்கப்படும் வர்க்கத்

தினும் எத்தனை பிரிவினைகள். இந்தப் பிரிவினைகள்தான் அடிமைப்படுத்துவோர்க்கு இரட்டிப்பு பலத்தைக் கொடுக்கிறது. அடிமைப்பட்ட வர்க்கத்தினரிடம் பிரிவினைகள் வளர்வதும் அவர்கள் அடிமை நிலை தொடரக் காரணம். இதை பாரதி காட்டத்தவறவில்லை.

“கொஞ்சமோ பிரிவினைகள் — ஒரு கோடியென்றால் அது பெரிதாமோ அஞ்சுதலைப் பாம்பென்பான் — அப்பன் ஆறுதலை என்று மகன் சொல்லிவிட்டால் நெஞ்சு பிரிந்திருப்பார் — பின்பு நெடுநாள் இருவரும் பகைத்திருப்பார்”

இந்த பாரதியின் பார்வை அடக்கி ஒடுக்கப்படும் வர்க்கத்தின் விடுதலைக்காக முதலாளித்துவ நாடுகளில் இயங்கும் கட்சிகளுக்கும் பொருந்தும். முதலாளித்துவ கட்சியாளரிடையிலான ஒருமைப்பாடுகளைவிட இடதுசாரிகளிடையிலான பிரிந்திருக்கும் தன்மை அதிகமாகிறது. தமக்கிடையே தத்துவார்த்த போட்டிகளில் அதிகம் ஈடுபடுவதால் பொது எதிரிகள் பாதுகாக்கப் பட்டுவிடுகின்றனர். இதனால் இக் கட்சிகளின் வளர்ச்சி சிதைவுபட்டதாகிறது. இது பாரதியின் பார்வையிலிருந்து பெறக் கூடிய ஒரு முடிபாகும்.

நசுக்கப்படும் வர்க்கத்திடமுள்ள அறியாமை அவர்களின் இந்நிலையிலிருந்து மீள்வதற்குத் தடையாகும். இதனால் அடிமைப் படுத்துவோர் சுரண்டுவோர் தமக்குக் கீழே உள்ள பிரிவினரிடம் அறியாமையை வளர்க்கப் பாடுபடுகின்றனர். அதற்காக பணம் செலவிடுகின்றனர். இதனால் அறியாமை போக்கும் கல்வி வழியை மூடுகின்றார். கல்வியால் உருவாக்கக் கூடிய தன்னம்பிக்கையைத் தடுக்கின்றார். இதனால் அவர்தம் விடுதலை உணர்வை மறைக்கின்றார். இதனால் அறியாமை அவர்கள் துன்பத்திற்கு ஒரு காரணம் என்பதை பாரதி காட்டுகிறார்.

“பஞ்சமோ பஞ்சம் என்றே — நிதம் பரிதவித்தே உயிர் துடிதுடித்தே துஞ்சி மடிகின்றாரே — இவர் துயர் தீர்க்க ஓர் வழியில்லையே”

இவ்வாறு அவர்கள் விடிவுக்கான வழிதெரியாது வாடுவதை பாரதி சுட்டுகிறார். அறியாமை இவர்களது வீரத்தைக் களைகிறது. இதனால் அச்சம் என்பதை உச்சத்தில் கொண்டார். இழப்பதற்கு எதுவுமில்லாத நிலையிலும் கூட இவர்களிடம் விடுதலைக்கான துணிவு தோன்றவில்லை. அதைக் காண்பவர்களுக்கு அந்த நிலை கோபத்தையும் எரிச்சலையும் ஊட்டுவதாகிறது.

அந்த வர்க்கத்தினரின் விடுதலையை நாட்டமாகக் கொண்டு ஏங்குவதால்தான் பாரதி,

“நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே — இந்த நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால் அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார் — இவர் அஞ்சாத பொருளில்லை அவனியிலே”

என்றார்.

பாரதி பிறப்பில் பார்ப்பண்களை இருந்தாலும் அவர் சமூகத்தை பார்க்க விளைந்த முறை, அவர்தம் சொந்த வறுமை, தீவிரவாதியான திலகரின் தொடர்பு, தமிழ்நாட்டில் வ.உ.சி.யின் பழக்கம் என்பன பாரதியினிடத்து அரசியற் பார்வையை வலுவாக ஏற்படுத்தியிருந்தன. 1906-ல் கல்கத்தாவில் நடந்த காங்கிரஸில் “ஸ்வராஜ்யம்” என்ற இலட்சியம் வெளிப்படையாகிறது. இதில் பிரதிநிதியாக கலந்துகொண்ட பின்தான் அவருக்கு அரசியல் உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. அரசியல் உணர்ச்சி சமூக வாழ்வை ஒழுங்குபடுத்துவதிலான தனி மனிதர்களின் பங்கை ஒருங்கிணைக்க உதவுகிறது. தனி மனிதர்களில் ஒருவராக பாரதி சேர்ந்து கொண்டதோடு நிற்கவில்லை. சமூக, தேச விடுதலைக்கான மக்களை திரட்டுவதற்கான சங்கநாதமாக அவர் தன் பேச்சுக்களையும், கவிதைகளையும், கட்டுரைகளையும் பாவிக்கிறார் பாரதி. சமூக அடிமைப்பட்ட நிலையின் ஒவ்வொரு நிலைப்பாடுகளையும் துன்பியல் நோக்கில் காட்டுவதாலே பாரதி பாரத மக்களை ஏகாதிபத்திய ஆங்கிலேய அரசுக்கெதிராக போர்க்கொடி உயர்த்தும்படி செய்கிறார். போகின்ற பாரதத்தை சப்பிப்பதாக அவன், அடிமைத்தனத்தில் மக்களுக்கு வெறுப்பை ஏற்படுத்தி அதைத் துரத்த ஒன்றிணையும்படி செய்யப் பாடுகிறார்.

வலிமையற்ற தோளினாய் — போ போ போ
மார்பிலே ஒடுங்கியாய் போ போ போ
.....
கிவிபிடித்த நெஞ்சினாய் போ போ போ
கீழ்மை யென்றும் வேண்டுவாய் போ போ போ”

இங்கு பாரதியின் வெறுப்பு பலதடவை போ, போ என கூறுவதால் தெரிகிறது.

“மனிதன் சுதந்திரமாகப் பிறக்கின்றான். இன்று எங்கும் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டுள்ளான் — இச் சங்கிலி தகர்த்தெறியப்படவேண்டும்” — இவ்வாறு ரூலோ தமது சமூக ஒப்பந்தத்தில் கூறுகிறார். பாரதியும் இதையேதான் கூறுகிறார். எங்கெங்கு மக்கள் தனித்தும் கூட்டாகவும் கீழ்மட்டத்திலிருந்து

மேல்மட்டம் வரை நசுக்கப்படுகின்றனர். குடும்பத்திலிருந்து, சமூகத்திலிருந்து, நாட்டிலிருந்து, சர்வதேசியத்திலிருந்தெல்லாம் நசுக்கப்படும் மக்கள் பிரிவைத் தேடுவதோடும்; அங்கு நிலவும் அலங்கோலங்களையும் விபரிப்பதோடு நின்றுவிடவில்லை. அவற்றைத் தீர்க்கவேண்டுமென தனிமனிதனுக்கும் மக்கள் கூட்டத்துக்கும் அறிவிப்பது, பத்திரிகை ஆசிரியன் என்ற முறையிலும் ஒரு சமூக உணர்வுள்ள கவிஞன் என்ற முறையிலும், விடுதலை விரும்பியான அரசியல்வாதியென்ற முறையிலும் பாரதியிடம் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

குடும்ப அடிமைத் தனங்களை பேணும் சமூகம், அடிமைத் தனங்களை அடியிலிருந்தே பாதுகாக்கும் இயல்புடையதாகும். குடும்ப சொத்துடமை முறைதான் தேச சொத்துடமைக்கு வழிவகுக்கிறது. இந்த நோக்கில் குடும்பத்தின் ஒரு அங்கத்தவராகிய பெண்கள் நசுக்கப்படுதற்கான சாத்திரங்களையும், விதிமுறைகளையும் சமூகம் பேணுவது கைவிடப்படவேண்டும் என்பது பாரதியின் முதல் வாதம். பாரதியின் குடும்ப வறுமையில் அவர் மனைவி செல்லம்மா பங்கெடுத்தது மட்டுமன்றி, வாழ்க்கை ஓட்டத்திற்கே அச்சாணியாக இருந்திருக்கிறார். இந்த அநுபவஞானம் பாரதிக்கு பெண்கள் சார்ந்த சிந்தனையை வீட்டிலிருந்து கிளர்ந்தெழச் செய்தது நாடுவரை வியாபிக்கச் செய்தது. சக்தியைக் கூறி சமுதாயத் தீமைகள் ஒழிப்பவளாக பாரதி கொள்வது வெறுமனே மத பக்தியல்ல. அவர் பெண் ஆற்றலை கூறவிளக்கிற முறையுமாகும். பழமையான பாஞ்சாலி சபதத்தை மீண்டும் காவியமாக பாரதி பாடமுனைந்தது, இந்திய மாதாவின் விடுதலையை தூண்டுவதான ஒப்புமைக்காக மட்டுமல்ல, பெண்கள் குடும்ப மட்டத்திலும் உறவுமுறையின் பேராலும், சமூக மட்டத்தில் சொத்துரிமையின் பேராலும் நசுக்கப்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டுதற்குமாகும்.

“எங்கள் முத்துமாரி” என்ற பாடல் தொகுதியில் பாரதி கூறுகிறார்:

மணி வெளுக்க சாணையுண்டு.....
மனம் வெளுக்க வழியில்லை.....
பிணிகளுக்கு மாற்றுண்டு.....
பேதமைக்கு மாற்றில்லை.....

இங்கு பெண் விடுதலை சமூகத்தின் முதற் கட்டம் என்பதை வற்புறுத்துகின்றார். இன்றும் சமூகத்தின் விடுதலை, நாட்டின் விடுதலை என்பன பெற்ற பின்னும் நாடுகள் நலிவடையக் காரணம் பெண்கள் விடுதலை இல்லாமைதான். திருமணம் என்ற சமூகப் பிணைப்புக்களில் இன்றும் கூட ஆண் தலைமைத்

துவம் பெறும் ஏற்பாடுகள் வலுவடைந்திருக்கின்றன. இவை சமூகத்தினர் அனைவருக்குமான பாதிப்பாகிறது. இதனால் தேச விடுதலை எத்துணை அவசியமோ, அந்தளவுக்கு பெண் விடுதலையும் தேவை என்பதை பாரதி வற்புறுத்துகிறார்:

மாதர்தம்மை இழிவு செய்யும்
மடமையைக் கொழுத்துவோம்
வைய வாழ்வு தன்னில் எந்த
வகையினும் நமக்குள்ளே
தாதர் என்ற நிலைமை மாறி
ஆண்களோடு பெண்களும்
சரி நிகர் சமானமாக
வாழ்வம் இந்த நாட்டிலே.

பாரதி மடமையை மன்னிப்போம் என்று கூறவில்லை. சுரண்டி இலாபம் பெற்றவர்களை அடிமைப் படுத்தி ஏகபோகம் அனுபவித்தவர்களை பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மன்னிப்பதெங்ஙனம்? அவர் மீண்டும் பழைமைக்கே திரும்புவார். இதனால் அழிக்கப்பட வேண்டியவை மடமைகள் என சமூகத்துக்கு விடுதலைப் பாடம் போதிக்கிறார்.

நசுக்கப்படுவோர் சமூக மட்டத்திலும் சாதி என்ற பெயரால் துன்பப்படுகின்றனர். சமூகத்தின் பல பிரிவினரும் மொத்தமாக அதிக நன்மை பெறலாம் என்ற சமூக ஒப்பந்த உணர்வில்தான் பல தொழிலும் பல தொகுதி மக்களுடைய தாகியது. தொழில் வாய்ப்பும் தொடர்ந்து பெருகி சமூக அமைதி பேண அவை உதவின. ஆனால் இதுவே பின் ‘சாதி’ என்ற சமூக மனித மதிப்பின் அளவுகோலாக மாறிவிட, மேலே தங்களைக் கொண்டோர், கீழே இருப்போரை அந்த மட்டத்திலேயே நிறுத்தி வைப்பதால் தமக்குரிய வாழ்வின் வசதிகளில் தனியுரிமை கொள்ளலாம் எனக் கருதினர். இதற்கு சாதித்திரை உதவியது. ‘தாழ்ந்த சாதி’ என்ற அடைமொழியில் அடைத்து வைக்கப்பட்ட, ஒதுக்கிவைக்கப்பட்ட தொழில்களை பிறர் நன்மை கருதிச் செய்தவர் மனதில் தாழ்வுணர்ச்சியை வளர்த்துவிட்டனர். மறுபுறம் “தாம் உயர்ந்த சாதி” என்ற உயர் மனோபாவத்தையும் வளர்த்துக் கொண்டதால் சமூக இடைவெளி — சுரண்டதற்காக வசதிகளின் அளவு — விரிவடையலாயிற்று. இந்தப் பொருளாதார நலன் பாதுகாப்புக்காக — கீழ்மட்டத்தவர் வசதிகளைச் சுரண்டிக்கொள்ள வசதியாக்கிக் கொள்ள இந்த சாதியமைப்பு வலுப்படுத்தப் பட்டிருந்தது. தமது துன்பங்கள் ‘தெய்வ நியதி’ எனக் கற்பித்து, அப் பாடத்தை விமர்சனமற்ற வேதமாக்கி விடுவது அவசியமாகிவிட்டது. இந்த தன்மையை உணர்கிறார் பாரதி. சமூகத்

தின் உயர் சாதியாகப் பிறந்தாலும் வாழ்வின் பொருளாதார துன்பங்களுக்கும் உட்பட்டவன் பாரதி. இங்கு துன்பங்களை எல்லோருக்கும் பொதுவாக்கி பார்க்கும் பெருநோக்கு அறு பவமாகி விடவே சாதி என்ற மற்றொரு அடிமைத்தனத்தை பாரதி சாடுகிறான். பாரதி ஏழ்மைத் துன்பத்தை ஒடுக்கப்பட்ட சாதி என்ற அடிமைத் துன்பத்துடன் ஒப்புமைப் படுத்தி பார்க்கிறான்.

“ஏழையென்றும் அடிமையென்றும்
எவனும் இல்லை ஜாதியில்”

என பாடுகிறான். இதற்கு முன்னே,
“பறையருக்கும் இங்கு தீயர்
புலையருக்கும் விடுதலை
பரவரோடு குறவருக்கும்
மறவருக்கும் விடுதலை”

என்று பாடும்போது ஓசையும், உணர்ச்சியும் ஒத்துப் போவதாக உணர்கிறோம். பின்பு அவன் ஒரு தலைவனாகிறான். இந்த சாதி அடிமை உடைய நல்லதொரு வழி சொல்கிறான். இது கற்பனை ஓட்டமல்ல. சமூக அரசுகள் இன்று பேதம் களைய கையாளும் நடவடிக்கைகளை அவன் ஆலோசனையாகப் போதிக்கிறான்.

“திறமை கொண்ட தீமையற்ற
தொழில் புரிந்து யாவரும்
தேர்ந்த கல்வி ஞானம் எய்தி
வாழ்வம் இந்த நாட்டிலே”

இந்திய அரசாங்கம் இன்று ஒதுக்கப்பட்ட சாதி மக்களுக்காக கல்வியில் விசேட சலுகையளிக்கிறது. சாதி அடிப்படையில் நசுக்கப்படும் வர்க்கத்தினர் எந்த வகையிலும் தம் குழந்தைகளை உயர் கல்விக்கு எடுத்துச் செல்ல முயல்வது மிக அவசியம். கல்வி என்ற விடுதலை வித்து நன்கு ஆழமாக விதைக்கப்பட்டால் தான் எதிர்காலத்தில் சாதி அமைப்பின் அலங்கோலங்களி லிருந்து விடுதலை காணமுடியும். இதற்காக எப்போதும் நசுக்கப்படும் பிரிவினர் கல்வி வசதிகளை இயன்றளவு தமதாக்குவதே மிக அவசியம். இது பாரதியின் சிந்தனைத் தெளிவு.

“நல்லோர் பெரியரென்னும் காலம் வந்ததே — கெட்ட
நயவஞ்சகருக்கும் நாசம் வந்ததே”

உயர் சாதியினர் அல்ல, நல்லவர்களே பெரியவர் என ஓளவை யார் சொல்லிச் சென்ற “பெரியோரைக் கனம்பண்ணு” என்ற ஆத்திரடிக்கு விளக்கவுரை தருகிறார்.

பாரதி பார்க்கின்ற அடுத்த சமூக நோக்கு முதலாளி — தொழிலாளி அமைப்பு பற்றியதாகும். நவீன பணப் பொரு ளாதார தோற்றுவடியுடன் வளரத் தொடங்கிய கைத்தொழில்

சமூகத்தின் முதல் விளைவுகள் இந்த தொழிலாளி முதலாளி வர்க்க பேதங்களாகும். மூலதனத்தை — பணத்தின் திரட்சியை — கொண்ட ஒரு சிலர் தமது சுரண்டலுக்கு வசதியான உற்பத்தி முறைகளை — தொழில் நுட்பக் கருவிகளை — அறி முகப்படுத்திக் கொண்டனர். தொழிலாளியிடம் பணம் திரண்டு மூலதனமாக மாறுதற்கு போதியதான வருமானத்தைப் பெறாத வாறு அவர்களைச் சுரண்டினர். இந்தச் சுரண்டலின் துன்பங்களுக்கு “தெய்வ விதிகளை” காரணமாக காட்டினர். இந்த தொழிலாளர் அடிமைத்தனத்தை பாரதி நிறையவே பாடியுள்ளார். சமூகத்தின் தாங்கு தூண்கள் தொழிலாளர்கள் தான். அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியில்லாத சமூகம் சமூகமல்ல; இதை பாரதி உணர்த்துகிறான். ஆங்கிலேயர் தொழிலாள வர்க்கத்தை சுரண்டி இலாபம் உழைக்க இந்தியா சிறந்த இடமாக உணர்ந்தனர். அகன்ற பாதங்களும், கறுத்த தோலும் உடையவர்கள் நல்ல உழைப்பாளிகளாக இருப்பர்” என மானிடவியலாளர் கூறுகின்றனர். இந்த விளக்கம் இந்தியர்களுக்கு, சிறப்பாக பாரதி வாழ்ந்த தமிழகத்திற்கு மிகப் பொருத்தமானது. இத்தகைய மக்களை சொந்த நாட்டில் வைத்து சுரண்டுகின்ற வசதிகள் குறைந்து போகும் கால கட்டத்தில் — தொழிலாளரை இந்தியாவிலேயே வைத்துச் சுரண்டுகின்ற செலவு கூடிய நிலையில் வேறு பல நாடுகளுக்கு தொழிலாளர் நகர்த்தப்பட்டுச் சுரண்டப்பட்டனர். தமது தாய் நாடல்லாத பிறதேசங்களுக்கு தொழிலாளரை கொண்டு சென்று சுரண்டினர். பிறநாட்டின் நிலச்செழிப்பு, கனிவளங்களைச் சுரண்டி இந்தியாவின் தொழிலாளர்களைச் சுரண்டினர். இந்த இரட்டிப்பு இலாபம் இங்கிலாந்தில் குவிந்தது. இங்கு தொழிலாளர் சுரண்டலை பாரதி மிக தெளிவாக சாடுகிறான். தொழிலாளர் துன்பத்தை விளக்குவதால் அவர்களைச் சுரண்டுவோர் மீது வெறுப்பையும், அவர்களை எதிர்ப்பதற்கான வலுவையும் தருகிறான் பாரதி. “கரும்புத் தோட்டத்திலே என்ற பாடலை முடிக்கும்போது

“மிஞ்சவிடலாமோ? ஹே!
வீரகாளி, சாமுண்டி காளி!”

என கொதித்தெழுகின்றான். “சுதந்திரப்பள்ளு” வில்

“வீணில் உண்டு களித்திருப்போரை
நிந்தனை செய்வோம்

.....
வெறும் வீணருக்கு உழைத்துடலம்
ஓயமாட்டோம்”

என்கிறான். “புதிய கோணங்கி”யிலே,

“தொழில் பெருகுது, தொழிலாளி வாழ்வான்”
என்று பாடுகிறார். “பாரத சமுதாயம்” என்ற பாடலில்,

“மனிதருணவை மனிதர் பறிக்கும்
வழக்கம் இனியுண்டோ?
மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும்
வாழ்க்கை இனியுண்டோ”

.....
இனியொருவிதி செய்வோம் — அதை
எந்த நாளும் காப்போம்
தனியொருவனுக் குணவில்லையெனில்
ஐகத்தினை அழித்திடுவோம்”

என்று பட்டினியில் நலியும் தொழிலாளிக்கு உணர்வை ஊட்டு
கிறான்.

“கொடுமையை எதிர்த்து நில்”
“அச்சம் தவிர்”
“சீறுவோர்க்குச் சீறு”
“ரௌத்திரம் பழகு”
“போர்த் தொழில் பழகு”
“வீரியம் பெருக்கு”
“வெடிப்புறப் பேசு”
“நையப் புடை”
“வையத் தலைமைகொள்”

இவ்வாறு புதிய ஆத்திசூடியில், விடுதலைக்குத் தயார் செய்ய
பயிற்சியளிக்கிறான் தளபதி பாரதி. “கிருதயுகம் எழுக மாதோ”
என ஆர்ப்பரிக்கும் பாரதி “உழுதுவிதைத்தறுப்பார்க்குண
வில்லை என தொழிலாளர் மட்டுமன்றி விவசாயிகளும் சுரண்
டப்படுவதை வற்புறுத்திப் பாடுகிறான். “எமிலி பேண்ட்ஸ்” —
தனது ‘ஜேர்மினல்’ நாவலில் சுரங்கத் தொழிலாளர்கள்
வாடிய வயிறுகளை அலங்கரிக்க முயல்வதாக எழுதுகிறார்.
பாரதி தன் நாட்டில் தொடர்ந்து வந்த உணவுப் பஞ்சங்களை
உணர்ந்தது மட்டுமன்றி, உணவு உற்பத்தி செய்பவன் பட்டி
னியால் இறப்பதை உணர்ந்தவன். இதை மாற்ற வழி சொல்
கிறான். “இனி ஒரு விதி செய்வோம்” என்கிறான். கொடுமை
கள் அழிய கிருத யுகம் எழவேண்டும். அடிமைத்தனம் புதைய
வேண்டும். இதுதான் இனி விதி.

பாரதி அடிமைப்பட்ட மக்களை பல்வேறு கோணங்களை
நோக்கி தீர்வு கூற, உணர்ச்சி பூர்வமாக பேசுகிறான். ஆனால்
எல்லா இடத்தும் தெய்வ பக்தி மிஞ்சி நிற்கிறது. ‘மதம் ஒரு
அபிணி’ என்றால் அதை வைத்து தொழிலாளரை சுரண்டமுடி
கிறது என்பதனால் பாரதி ஏன் கடவுள் பேரால் சமூக விடு
தலையைப் பாடுகிறான். பாரதி மக்கள் மொழியில் பாடியவன்.

பாமரர் கையாளும் சந்தங்களைக் கையாண்டவன். இதேபோல்
மக்களுக்கு — சிறப்பாக இந்திய மக்களுக்கு பழக்கப்பட்ட —
பிடித்தமான தெய்வ நோக்கில் சொல்ல வேண்டியதை சொல்லி
முடிக்கிறான். அங்கு ஒரு சிருஷ்டி கருத்தாவுக்கான உத்தியை
அவன் கையாளுகின்றான். தமிழ் ஒரு பக்தி மொழி என்பர்.
அந்தப் பக்தியை காட்டியே பக்தியின் போலித்தனங்களை சாடும்
திறமை, துணிவு அக்காலத்திலேயே பாரதிக்கு இருந்தது.
அவன் மோட்சத்துக்காகக் கடவுளைப் பாடவில்லை. இவ்வலக
லெளகீக இன்பங்களுக்காக கடவுளை வேண்டுகிறான். உலக
வாழ்வு என்பது இவ்வலகில்தான் உண்டு என்ற நம்பிக்கையுடை
யவன்.

“காணி நிலம் வேண்டும் — பராசக்தி” என்று தொடங்கி
மாளிகை, தென்னைமரம், நிலவொளி, கத்தும் சூயிலோசை,
இளந்தென்றல், பத்தினிப்பெண், களித்திடக் கவிதை என
இவ்வலக இன்பங்களைத்தான் பராசக்தியிடம் கேட்கிறான்
பாரதி.

உலகம் எந்த வழிகளிலிருந்தெல்லாம் விடுதலையடைய
வேண்டுமென விரும்புகிறாரோ, அதைத்தான் கடவுளிடம் கேட்
பதாகப் பாடுகிறார். ‘பராசக்தி’ பாடலில்,

நாட்டு மக்கள் பிணியும் வறுமையும்
நையப்பாடென் றொருதெய்வங் கூறுமே
கூட்டி மானுடச் சாதியை ஒன்றெனக்
கொண்டு வையம் முழுதும் பயனுற
நாட்டு மக்கள் நலமுற்று வாழவும்
நாளிலத்தவர் மேனிலையெய்தவும்...

என மக்கள் விடுதலை நாடிக் கோருவதும் கவனிக்கப்படவேண்டிய
டியதே.

ஆனாலும் பாரதியின் பிறந்த குடும்பம், வளர்ந்த சூழல்
என்பவற்றாலோ, பிற காரணங்களாலோ பாரதி மதத்தின்
மீது கூடுதலான நம்பிக்கை கொண்டுள்ளான். பாரதியின்
தத்துவ தரிசனமாக பல கடவுளரைப் பாடுகிறான். கிரேக்க
இயற்கை வழிபாட்டு மதமான ஹெலனிக் வழிபாட்டை மேற்
கொண்டவன் போல காற்றையும், நிலவையும், சூரியனையும்,
தீயையும் வணங்குவதாகப் பாடுகிறான். மஹா சக்தியைப்
பாடுகிறான். தத்துவ போதனைகளைச் செய்ய — ஆஸ்திக முறை
யைக் கையாண்டான் என்றாலும், பாரதியையும் அறியாமல்
பல இடங்களில் ‘தெய்வ விதி’ ஒன்று உண்டு என கூறிவிடு
கிறான். இது மீண்டும் அடிமை நிலையிலுள்ள நசுக்கப்படும்
வர்க்கத்தினரை தொடர்ந்து சுரண்டுவோர் சுரண்டிக்கொண்டே
அது ‘தெய்வ விதி’ என்று விளக்கிவிட இடமளித்து விடும்.

இது பாரதி வர்க்க விடுதலைக்கு பாதகமாக சொற்களைக் கையாள்வதைக் காட்டுவதாகும், வருகின்ற பாரதத்தை வாழ்த்தும் இடத்தில்,

“தெய்வ சாபம் நீங்கவே — எங்கள் சீர்த் தேசமீது தோன்றுவாய் வா வா வா.....”

எனப் பாடுகிறான். இந்தியாவின் வறுமை சுரண்டலை தொழிலாகக் கொண்ட ஏகாதிபத்தியத்தினால் என்ற உண்மையை வற்புறுத்துவதில் நம்பிக்கைக் குறைவை இது ஏற்படுத்துகிறது. எதற்கும் ‘தெய்வ சாபம்’ ஒன்று உண்டு என பாரதியாரே நம்புவதை இது காட்டுகிறது.

‘தேசமுத்துமாரி’ என்ற பாடல் தொடரில்,

“நம்பினோர் கெடுவதில்லை; நான்கு மறைத் தீர்ப்பு அம்பிகையைச் சரண்புகுந்தால் அதிக வரம் பெறலாம்”

என்கிறார். நவீன தொழிற்சாலைகளில் தொழில் முதலாளிகள் தொழிலாளர்களை ஏமாற்றக் கூறுவதும் இதுதான். தொழில் நிர்வாகத்தில் நம்பிக்கை வையுங்கள். எதிர்க்காமல் தொழில் செய்யுங்கள். நன்மை பெறுவீர்கள். வாழ்வு மலர கடவுளை வழிபடுவதே நல்லது எனக் கூறி ஏமாற்றுகின்றனர். பாரதி இந்த இடத்தில் கடவுள் வழிபாடு ‘நல்ல தீர்வு’ என்ற முரண் பாட்டை கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

இவ்வாறு பாரதி கவிதையில் உணர்ச்சி அதிகம், உரை நடையில் தெளிவு மிகுதி. இதனால் பாரதி கவிதைகளில் தெரிந்தோ தெரியாமலோ தெய்வ நீதியை அதிகம் வற்புறுத்துவதால் அடிமைத்துவம் தொடர்ந்து நிலைக்க குரல் கொடுப்போர்க்கும் உதவி செய்கிறான் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கதே.

சொந்த நாட்டிலே எல்லாவித அடிமைத்தனங்களையும் எதிர்த்தார். எந்த நாட்டில் அடிமைத்தனை அறுக்கப் போராட்டம் நிகழ்ந்தாலும், அதைப் போராட்டுவதன் மூலம் தன் நாட்டு மக்களுக்கு விழிப்புணர்வை ஊட்டியவன் பாரதி. ரூசிய புரட்சியைப் பார்த்துப் புகழ்ந்தவன். தேசிய நிலையிலிருந்து சர்வதேசியத்தைத் தொட்டவன் பாரதி.

வர்க்க பேதங்களை கண்ணூற்று, சோசலிச சித்தாந்தங்களை தமிழ்க் கவியில் முதலில் சொன்னவன் பாரதிதானே. இந்திய சமூகத்திலும், தேசிய இனங்களுக்கிடையிலும், உலகரீதியாகவும் பொதுமைத்துவம் வேண்டும் என்று கருதி அடிமைத்தனம் ஒழிக்கப் பாடுபட்ட அவர் பங்கு பின் பல தலைவர்களுக்கு சிந்தனைக் கருவை வழங்கியதென்ற முறையில் பாரதிக்கு என்றும் சிறப்புண்டு.

கவிதை

மாவலி

ஒரு பிரியாவிடை

இரவோடிறுகிய பனிப்பிடி இளகும் நகரைச் சூழ நாலு திசையிலும் ஒன்றொன்றாகக் குன்றுகள் நிமிர்ந்து நில்லெனக் கூறும், நின்வழி மறிக்கும்.

புதினம் பார்க்கும் மோகத் தலைகள் தம்முட் குழம்பித் தவித்துத் திரியும்.

ரோசாப் பூவின் கண்ணீர் துடைக்க நீளுஞ் சூரியக் கரங்களை முந்தி நீர்த்துளி வீழ்ந்து நிலத்தை நனைக்கும்.

நண்பர்கள் விழிநீர் விரல்களிற் சிதறும் இரையும் ஓசைகள் யுடையோர் ஊதல்: பாரிய பிரிவொன் றெளிதாய் நிகழும்.

பிறந்து தேய்ந்த மண்ணை இழந்து பிறிதோர் மண்ணில் தேய்வுறப் பெயரும்

நண்ப,

நானை நம்மிடை வருக.

மாரிய இந்த மண்ணின் மீது ஒவ்வொரு குன்றும் தன்நிரம் தாழ்த்தி நம்முடன் சேர்ந்து நல்வர வுரைக்கும்.

“உண்மையான தேசிய கவிதைகள் தனது மக்களுடன் மிகவும் நெருக்கமாகவும் முக்கியமாகவும் பிணைந்து நிற் பார்கள். அவர்களது வரலாற்றின் எதிர்காலத்தையும் அதன் வரலாற்று நோக்கங்கள் மற்றும் பாதையையும் புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள். தமது தேசத்தின் உயர் நலன்கள்பால் ஈடுபாட்டுடன் இருப்பார்கள். தமது மக்களின் நாட்டு மொழியில் தமது சிந்தனைகளையும் உணர்வுகளையும் வெளியிடுவார்கள்”

— பவல்கோரிஸ்

● கூலி உழவனின்...

ஒட்டைகள் பலகொண்ட ஓலைக்குடில் தனில்
ஒண்டியாகிவிட்டதோர் ஏழைக் கிழவனின்
உற்றாரும் உறவினரும் ஏன் இவனுக்கில்லையெனில்
ஏர் கலப்பை பிடித்தவொரு கூலி உழவனின்.

காலை எழுந்தவுடன் கைகால் முகம் கழுவி
கைவிட்டுச் சென்றதன் கஞ்சப் பிள்ளைகட்கு
கருணைதனை செய்யுமாறு கடவுளை வேண்டிட்டு
காணையுடன் நடக்கிறான் களனிவயல் நோக்கி.

களனிக் கரையோரம் காளைகளை விட்டுவிட்டு
கால் நீவச் சுருட்டொன்றை கண்ணேரம் புகைத்துவிட்டு
வானத்தைப் பார்த்து மனமார மகிழ்ந்துவிட்டு
வயதான நேரத்திலும் வயலுக்குள் இறங்கிவிட்டான்.

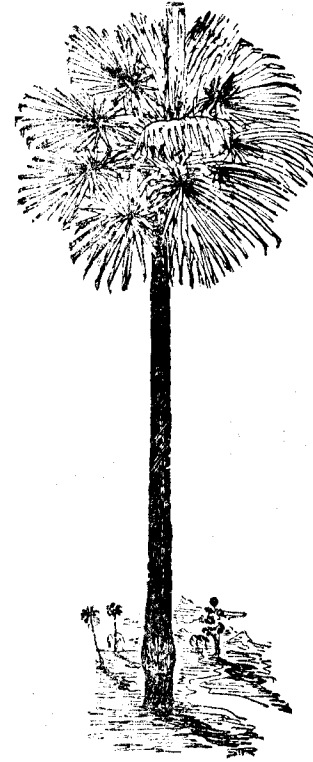
உச்சிவெய்யிலிலே உரம் காய்ந்த நிலந்கனிலே
உள்ளத் துயர்கெடவே உழுகின்றான் இவ்வுழவன்
ஏர்பிடித்த சைகளங்கு ஓய்ந்து வலியெடுக்க
உள்ளத்தில் எண்ணுகிறான் இறந்துவிட்ட இல்லாளை.

பசியின் வேகம் வந்து பிடிவாதம் தளர்ந்திடவே
பண்படுத்தும் நிலந்தன்னை பாதியிலே விட்டுவிட்டு
மாலைச் சூரியனில் மணிக்கணக்கை பார்த்துவிட்டு
மங்கும் வெளிச்சத்திலே வெளிப்பட்டான் வீட்டுக்கு.

வீட்டிற்கு வந்து அவன் விளக்குதனை ஏற்றிவிட்டு
காக்கொத்து அரிசியிலே கஞ்சிதனை காய்ச்சிவிட்டு
கால்வாசி வயிற்றிறியே கஞ்சியினால் நிரப்பிவிட்டு
கந்தல் பாயினிலே படுத்துவிட்டான் நிம்மதியாய்.

நிம்மதியாய் படுத்துவிட்டான் என்று நினைக்கையிலே
நிம்மதியற்று அவன் நிலைகுலைந்து அழுகின்றான்
உறவு பந்தம் பாசமெல்லாம் பணத்துக்கே என்ற நிலை
உள்ள இந்த அமைப்பதனை உளமார வெறுக்கின்றான்.

— கேசவன்

ஒரு பாதை
திறக்கப்படுகிறது

● குமுதன்

கள்: பொருத்தமான நிறங்களு
டன் மிக இயற்கையாகவே
அமைந்திருக்கும் ஒரு ஓவியனின்
கைவண்ணம் போல அந்த ஊரின்
ஒதுக்குப்புறத்தில் அமைந்திருந்
தது அந்தக் கிராமம்.

நாலு வருடங்களுக்கு முன்
அந்தப் பனங்கூடலுக்குள் உள்ள
சிறுவர் பாடசாலைக்காக ஒதுக்
கப்பட்டிருந்த சிறிய கொட்டி
லுக்கு நான் ஆசிரியனாக வந்த
போது “உதுக்கையே படிப்பிக்
கப்போறனி” என்று எனது சமூ
கத்தவர்கள் என்னைக் கிண்டல்
செய்தனர். அந்தக் கிண்டல்
களில் மறைந்திருந்தது அது ஒரு
ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் வாழும்
பகுதி என்பது மட்டுமல்ல, அதி
லும் மிகப் பின்தங்கிய மக்கள்
வாழும் பகுதி என்ற பொருளும்
மறைந்திருந்ததை உணர்ந்து
கொண்டேன்.

ஊர்கள்தோறும் சிறுவர்
பாடசாலைகளை நடத்தும் அந்த
பொது ஸ்தாபனத்தின் மூலம்
தான் அந்தக் கிராமத்துக்கு நான்
அறிமுகமானேன்: மிகக்குறைந்த
சம்பளத்தை வருமானமாகப்

வானத்தை நோக்கி வளர்ந்
திருக்கும் கரியநேர்க்கோடுகளாக
நெருங்கி உயர்ந்து வளர்ந்திருக்
கும் பனங்கூடல்கள். அதன்
வலிமை மிகுந்த பசிய ஓலைகளால்
சூளிர்மை பெறும் வானம், நிழல்
பெறும் வளமானசெம்மண்தரை;
அந்தக் கிராமத்து மக்களின் வாழ்
வோடு அவை இணைந்து நிற்ப
தைக் காட்டி நிற்பதுபோல அதே
பணை ஓலைகளால் வேயப்பட்டு
அதே செம்மண்ணை எழுந்த
சுவர்களோடு அங்குமிங்குமாகத்
தென்படும் ஏராளமான குடிசை

பெற்றபோதும் ஒரு நிலமற்ற விவசாயியின் மகனாகப் பிறந்து நாண்டடைந்த சமூகப் பாதிப்புகளால் என்னுள் ஏற்பட்ட ஒரு இலட்சிய வேகம் கிண்டல்களையும் மீறி அந்தக் கிராமத்துடன் என்னை இறுகப் பிணைத்திருந்தது.

அந்தக் கிராமத்தின் ஒவ்வொரு முகங்களையும் நான் அறிந்திருந்தேன். சீவல்தொழில், கூலி விவசாயம், கல்லுடைத்தல், சயிக்கிளில் பெட்டி கட்டி மீன் விற்றல் போன்ற தொழில்கள் தான் அவர்களின் அன்றாட வருமானமாக இருந்தது. கல்விச் சாலைகள், பொது இடங்களெல்லாம் அவர்களுக்கு மூடப்பட்டிருந்தன. அன்றாடங்காச்சிகளான அவர்களின் வாழ்க்கை இன்னல்கள் நிறைந்ததாகவே இருந்தது.

முதல் முதல் அந்தச் சிறுவர் பாடசாலையில் கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கிய போது என்னிடம் பாடங் கற்கும் இந்தச் சிறுவர்கள் தான் வளர்ந்து இந்தக் கிராமத்தின் சரித்திரத்தை மாற்றப்போகிறார்கள் என்று எண்ணியிருந்தேன். "மாஸ்டர்" என்று சிரமத்துடன் அந்தக் கிராமத்து இளைஞர்களாலும், "வாத்தியார்" என்று முதியவர்களாலும் அன்பாக அழைக்கப்படும் போது அந்தக் கிராமத்துக்கே நான் வாத்தியாராக இருப்பதுபோன்ற திருப்தி என்னுள் வளர்ந்திருந்தது.

ஆனால் இரண்டு வருடங்களாக அந்தக் கிராமத்தில் சீவல்தொழில், கூலி விவசாயம், கல்லுடைத்தல் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபடும் உழைப்பாளிகளான இளைஞர்களிடமும் முதியவர்களிடமும் ஏற்பட்டுவந்த மாற்றங்கள் அந்த உணர்வை என்னிடமிருந்து அகற்றி என்னையும் வளர்த்து வருவதை நான் உணர்கிறேன். என்னிடம் கல்விபெறும் சிறுவர்கள் அல்ல படிப்புலவர்களை குறைந்த அந்த இளைஞர்களே தங்களது பொறுப்புகளை உணர்வதுபோல கிராமத்தில் ஏற்பட்டுவரும் படிப்படியான மாற்றங்கள் எனது கண்களில் படுகின்றது.

"நானைக்கு வகுப்பு நடவாது மாஸ்டர்"

நேற்று வகுப்பு முடிந்து வரும் போது அந்தக் கிராமத்துக்கு அடிக்கடி வந்துபோகும் அந்த இளைஞரோடு சயிக்கிளில் எதிரே வந்த சிவலிங்கம் புன்முறுவலுடன் மிக உற்சாகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு சென்றான். பிறேக் இல்லாத எனது சயிக்கிளை தட்டுத்தடுமாறி கால்களைக் கொடுத்துத் தடுத்து நிறுத்தி 'ஏன்?' என்று கேட்பதற்கிடையில் அவர்கள் சிறிது தூரம் சென்றுவிட்டனர்.

"நானைக்கு வாங்கோவன்"

எனது குரலைக் கேட்டு திரும்பிய சிவலிங்கம் நான் நிற்பதைக் கண்டு சயிக்கிளை நிறுத்திக் கூலை யூன்றியபடியே உரத்துக் கூறுகிறான். திரும்பவும் அவனிடம்

சென்று என்ன விசயம் என்று கேட்டுவிடவேண்டும் என்ற அவா என்னுள் எழுந்தாலும் அந்த இளைஞருடன் செல்வதால் ஏதாவது அவசர அலுவலாக இருக்கலாம் என்று திரும்பிவிட்டேன்.

ஏதோ முக்கியமான விசயம் நடைபெறப் போகிறது என்பதை மட்டும் என்னுள் உறுதி செய்து கொண்டேன். தங்களுள் ஒருவருகவே என்னைக் கருதி கிராமத்துப் பிரச்சனைகள் எல்லாவற்றையும் அலசி ஆராயும் அவர்கள் நடக்கப்போகும் அந்த ஏதோ ஒரு நிகழ்வு பற்றி தெரியப்படுத்தாதது எனக்கு ஒரு மாதிரியாகவே இருந்தது. இருந்தும் கட்டுப்பாடான அந்த இயக்கச் செயற்பாடுகளை அறிந்து கொள்ளும் அளவிற்கு நான்தான் இன்னும் என்னை வளர்த்துக்கொள்ளவில்லை என்று எனக்குள் நான் சமாதானமடைகிறேன்.

இன்று காலையில் எழுந்ததிலிருந்து அந்தக் கிராமத்தைச் சுற்றியே எனது எண்ணங்கள் வளைகின்றன.

"மத்தியானம் ஓரிடமும் மினக்கெடாமை வா... பின்னரம் குழை தாழ்க்கவேணும்"

வழமையாக மதியவேளையுடன் வகுப்பு முடிந்து வந்து விடுவேன். மாலை நேரங்களில் தோட்டத்தில் உதவி செய்வது எனது வழக்கம். இன்றும் வகுப்பு இருக்கிறது என்ற முடிவுடன் அந்த வார்த்தைகளைக் கூறிவிட்டு மண்வெட்டியை தோழில் வைத்

துக்கொண்டு புறப்படுகிறார் எனது வயதான தந்தையார். அவருக்கு உதவி செய்யவேண்டும் என்ற உணர்வு எனக்கு இருந்தாலும் எப்படியும் அந்தக் கிராமத்துக்கு செல்லவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு நான் வந்திருந்ததனால் பேசாமல் இருந்துவிடுகிறேன். நானும் வழமையை விட முன்னதாகவே சயிக்கிளையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுகிறேன். காலை நேரத்தின் மெல்லிய பனிக்காற்று உடலுக்கு இதமளிக்கிறது.

இன்று... வெள்ளிக்கிழமை சிலவேளை ஏதாவது... கோயில் விசயங்களாக இருக்குமோ... அதற்காக ஒரு நாள் சிறுவர்களின் படிப்பை நிறுத்துமளவிற்கு அவர்கள் இன்று இல்லை... எண்ணங்கள் தொடர்கின்றன.

அந்தக்கட்சியைச் சேர்ந்த பலர் அடிக்கடி அந்தக் கிராமத்துக்கு வந்து போகத் தொடங்கிய பின்னர்தான் அங்குள்ள கூலி விவசாயிகள் தொழிலாளர்களின் பேச்சிலும் நடவடிக்கைகளிலும் ஒரு உறுதியும் தெளிவும் ஏற்படத் தொடங்கியது.

நான் பாடசாலை மாணவனாக இருக்கும்போது சங்காணை, மாவிட்டபுரம், மட்டுவில், கன்பொல்லை போன்ற வடபகுதியின் பல இடங்களில் நடந்த தீண்டாமையைக் குறிப்பிட்டு எதிரான போராட்டங்களை தீவிரமாக ஆதரித்து சக மாணவர்களுடன் வாதாடியிருக்கிறேன். ஆனால் சமூக மாற்றத்திற்கு பலாத்காரமே வழி என்ற

அவர்களது கொள்கையை அன்று நான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அந்தக் கிராமமே உலகமாக தாமுண்டு தங்கள் வீடுண்டு என்று வாழ்ந்த இளைஞர்கள் அவர்களின் தொடர்புக்கு பின்னர் தான் தமது கிராமத்துப் பிரச்சனைகளை மட்டுமல்ல தேசப்பிரச்சனை, இணப்பிரச்சனை, நகரத்துத் தொழிலாளர் பிரச்சனை, உலகப்பிரச்சனைகளைப்பற்றி யெல்லாம் கதைக்கத் தொடங்கினர். சிறுவர் பாடசாலைத் திறப்பு விழாவின்போது ஒரு வார்த்தைகூட பேசத் தெரியாமலிருந்த தனபாலன் சென்ற கிழமை வாசிகசாலையில் நடந்த பொதுக் கூட்டத்தில் எவளவு தெளிவாக ஆணித்தரமாக பிரச்சனைகளை ஆராய்ந்து பேசினான்.

அயலூரில் சாதிவெறியர்கள் இ. போ. ச. தொழிலாளி சின்னச்சாமியை கைகால்களை வெட்டிக் கொலைசெய்த போது, அதை எதிர்த்த அந்த துடிப்பான இளைஞனை ஏமாற்றிக் கூட்டிச் சென்று உருத்தெரியாமல் கொழுத்தி எரித்துக் கொலைசெய்தபோதெல்லாம் தங்களுள் ஒருவருக்கு நேர்ந்ததுபோல அந்தத் துயரச் சம்பவங்களிலெல்லாம் அவர்கள் பங்கு கொண்ட நிழ்வுகள்... சகலவிதமான அடக்குமுறைக்கும் உள்ளாகும் மக்களோடும் நெருங்கிவரும் அவர்களது உறவுகள்... அவர்கள் ஒன்றுபட்டுப் பலப்படுகிறார்கள் என்பதை வெளிக்காட்டி நினைபு.

இப்பொழுதுங் கூட அந்தக் கிராமத்தின் அயற் பகுதிகளில்

கொட்டில் குடிசைகளை தீயிட்டுக் கொழுத்தி குடியிருப்பு நிலங்களிலிருந்து அவர்களை வெளியேற்றும் நிகழ்ச்சிகள் நடந்துகொண்டிருந்தது. அந்த நிழ்வுகள் எனது மனதையும் மிகவும் பாதித்திருந்தது. நிலமற்ற மக்கள் வாழும் அந்தக் கிராமத்தில் நிலவுடமையாளர்களின் ஆதிக்கம் அவர்களது முன்னேற்றத்திற்கு பெரும் தடையாக இருந்தது.

அதுபற்றித்தான் இன்று ஏதாவது கூட்டம் நடத்தப்போகிறார்களோ... என்ற எண்ணத்துடன் பிரதான விதியிலிருந்து அந்தக் கிராமத்து எல்லைவரை செல்லும் ஒழுங்குகையில் எனது சயிக்கினை திருப்புகிறேன். ஒழுங்குகையில் இடையிடையே சிலர் கூடி நின்று கதைப்பதும் ஏதோ அர்த்தத்துடன் எனது முகத்தைப் பார்க்கின்ற பார்வைகளும் எனது ஆவலைத்தூண்ட சயிக்கிள் பெடலை வேகமாக அழுத்துகிறேன்.

அந்த ஒழுங்கை முகப்பில் சயிக்கிள் திரும்பியதும் தொலைவில் நான் கண்ட காட்சி... பணிப்புகார் மறையாத அந்தக் காலைச் சூரியனின் மங்கிய ஒளித்தெறிப்பில்... இளையவர், முதியவர், பெண்கள் என்ற பேதமின்றி கடகங்கள், மண்வெட்டிகள், பிக்கான்கள், கோடரிகள், கத்திகளை கைகளில் ஏந்தியபடி அந்தக் கிராமமே அணிவகுத்து இயங்குகின்ற காட்சி... உணவுப் பருக்கைகளை பொறுக்கிச் சேர்க்க வீட்டு முற்றத்தில் ஊர்வலம்

போகும் ஏறும்புக் கூட்டம்போல கறுசுறுப்பாக வரிசையாக நீண்டு நின்று மண் கடகங்களை தலைமாறுவதும், கொட்டிய வெற்றுக் கடகங்களை கைகளில் மாறுவதுமாக அவர்கள் நின்ற அந்தக்காட்சியை கண்டதும் எனது கண்கள் மகிழ்ச்சியால் அகல விரிகின்றன. சயிக்கிலிலிருந்து குதித்து அருகில் நின்ற பணையோடு அதை சாத்துகிறேன். வேட்டியை மடித்து சண்டி கட்டிக்கொண்டு வேலை நடைபெறும் இடத்தை நோக்கி வேகமாக நடக்கிறேன். நான் செல்வதை அவர்கள் முகங்களைத் திருப்பி புன்முறுவலோடு அவதானித்தாலும் தமது வேலைகளிலேயே கவனமாக இருக்கின்றனர்.

“மாஸ்டர் இண்டைக்குப் பாதை திறக்கிறம்”

தொடர்ந்து பெய்த பெருமழையால் நனைந்து ஈரமான மண்ணை கழுத்துத் தாழ ஒரு கடகத்தில் சுமந்தபடி செல்லும் சண்முகம் புன்முறுவலுடன் சொல்விக் கொண்டு போகிறான். எதிரே கோடரிகள் கத்திகளை தோழில் வைத்தபடி பத்துப் பன்னிரண்டு இளைஞர்கள் வேகமாக வருகின்றனர். ஒரு பட்டாளப் பிரிவு நகர்ந்து வருவதுபோல நெஞ்சை நிமிர்த்தி உற்சாகமாக நடந்து வரும் அவர்களுள் ஒருவனாக சிவலிங்கமும் வருகிறான்.

“மாஸ்டர் குறை நினையாதேங்கோ... நேற்றைக்கு ஒழுங்கையிலை காணைக்கை சொல்லியிருப்பன்... அதிலை நிண்டு கதைச்சா அம்பலமாப் போம் எண்டுதான்...”

கலை இலக்கியம் பற்றி

“கலை மக்களைச் சேர்ந்தது. அதனுடைய வேர்களை உழைக்கும் மக்களின் மிகுந்த நெருக்கத்தில் ஆழமாக ஊன்றிவிட வேண்டும். அது அந்த மக்களால் புரிந்து கொள்ளப்படவும், நேசிக்கப்படவும் வேண்டும். அது அவர்களுடைய உணர்ச்சிகளையும் சிந்தனைகளையும், விருப்பங்களையும் கண்டிப்பாக உயர்த்தவும் ஒன்றுபடுத்தவும் வேண்டும். அது கண்டிப்பாகச் செயலுக்கு கிளர்ந்தெழச் செய்யவேண்டும்”

வி. ஐ. லெனின்

“சீ... இதிலை என்ன குறை பொது விசயத்திலை... அப்ப அவங்கள் சம்மதிக்கேல்லை”

“உரிமையனைப் போராடிப் பெறவேணுமெண்ணுறதிலைதான் மாஸ்டர் எங்களுக்கு நம்பிக்கை... கடைசியிலை அதுதான் சரியாப் போச்சு... மாஸ்டர் வேலையன் கிடக்கு... அங்கை தனபாலண்ணை நிக்கிறார்... அவரடிக்குப் போங்கோ”

சிவலிங்கத்தின் கதையிலும் நிதானம் தவறாத ஒரு அவசரம். என்னை அவர்கள் தங்களிலிருந்து பிரித்துப் பார்க்கவில்லை என்பதை அவனது வார்த்தைகள் உறுதிப்

படுத்தியபோது என்னுள் ஏற் பட்ட ஒரு புதிய உற்சாகத்துடன் ரக்ரர்கள் இரையும் இடத்தை நோக்கி நடக்கிறேன்.

அந்தக் கிராமத்து மக்களின் ஏனைய பிரச்சனைகளைப் போலவே பாதைப் பிரச்சனையும் நீண்டகாலமாகவே அவர்களுக்கு பெரும் பிரச்சனையாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

பிரதான வீதியிலிருந்து வளைந்து செல்லும் ஒழுங்குகள், இடையிடையே தெரியும் மின்கம்பங்கள் யாவும் அந்தக் கிராமத்தின் எல்லைவரை வந்ததும் நின்றுவிடும். அதற்கப்பால் ஒற்றையடிப் பாதைகள்தான் கலட்டி நிலங்களுக்கூடாகவும் பனைவெளி களுக்கூடாகவும் வளைந்து வளைந்து செல்லும்.

மாரிகாலம் வந்துவிட்டால் அந்தப் பனங்கூடலில் பலத்த ஓசையுடன் பெய்யும் மழைத்துளிகள் மனதுக்கு இதமாக இருக்கும். ஆனால் மேடும் பள்ளமுமாக இருக்கும் செம்மண்தரை சேறும் சகதியுமாக மாறிவிடும். பாதையோ ரங்களில் பரட்டைத் தலைபோல முட்களை நீட்டிநிற்கும் காரை, கள்ளி, கத்தாழை, நாகதாளிகள் பசுமை பெற்று புதிய குருத்துக்களை வெளியே தள்ளி நிற்கும். இடையிடையே மண்ணைப் பிளந்து வெளித்தெரியும் கூர்மையான பாறைக் கற்கள் மழைநீரில் குளித்து பார்ப்பவர்களின் கண்களுக்கு ஏற்ப பற்பல தோற்றங்களை அளிக்கும் தெளிவற்ற உருவச்சிலைகளாக காட்சிதரும்.

ஆரோக்கியமான ஒருவரே அவதானமாகச் செல்லவேண்டிய பாதையில் வயோதிபர்கள், நோயாளிகள் அதுவும் வானத்து நிலவை நம்பி இருக்கும் அந்த இருண்ட வெளிகளில் சிறிது நிதானம் தவறினால் கூட பனைமரங்கள், பற்றை முட்கள், பாறைக் கற்கள் மீது முட்டிக்கொள்ள வேண்டும். பிரசவ வேதனையால் அவதியுறும் பெண்களைக் கூட ஒழுங்கையோடு நின்று விடும் காரடிக்கு நீண்ட தூரம் அந்த நோவோடும் வலியோடும் கைத் தாங்கலாகத்தான் தூக்கிச்செல்ல வேண்டும். எனது சயிக்கின் ரயர்களைக்கூட எத்தனையோ தடவைகள் இந்த முட்கள் பதம் பார்த்திருக்கின்றன.

கிராம மக்களில் பெரும்பாலானோர் பங்குபற்றிய பொதுக் கூட்டத்தில் எடுத்த முடிவன்படி தனபாலனும் சிவலிங்கமும் ஒரு வருடத்துக்கு மேலாக அரசாங்க அதிபர்முதல் எம். பி., விதானை என்று எல்லாப் படிகளிலும் ஏறி இறங்கியிருக்கிறார்கள். சிலரை எவளவோ சிரமப்பட்டு கிராமத்துக்கு அழைத்துவந்து காட்டியும் அவர்கள் ஒவ்வொருவராக சாட்டுதல்கள் கூறி இறுதியில் நிலச் சொந்தக்காரர்களே அதைப்பற்றி தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று விட்டுவிட்டார்கள்.

இந்த முடிவை தனபாலன் சிவலிங்கம் போன்றவர்கள் எதிர் பார்த்திருந்தாலும் பலபடிகளிலும் ஏறி இறங்கி அவர்கள் எடுத்த முயற்சிகள் ஒருவர் வேறு

பாடின்றி முழுக் கிராமத்தையும் ஐக்கியப்படுத்துவதில் உதவியாக அமைகிறது.

நான் அங்கத்துவம் வகிக்கும் அந்தப் பொது ஸ்தாபனத்திலும் இந்தப் பிரச்சனை பற்றி நான் கூறியபோது நிலச்சொந்தக்காரர் சளுக்கு விரோதமாக நடந்து கொள்ள முடியாது என்றுவிட்டார்கள். அப்படி அவர்கள் சொன்னபோதே அவர்களது சமூகப்பணியின் எல்லையை நேரடியாகவே விமர்சித்து அவர்களுடன் முரண்பட்டுக்கொண்டேன்.

இன்று அந்த கிராமத்தையே ஒரு புரட்சிகரமான நடவடிக்கைக்கு அணிதிரண்டு எழவைத்த அந்தக் கட்சி உணர்வை கண்டதும் அந்த உணர்வுகள் என்னுள்ளும் ஆழமாகப் பதிவதை நான் உணர்கிறேன்.

பலத்த இரைச்சலுடன் உறுமி உறுமி இழுக்கும் அந்த ராக்ரரைச் சுற்றி ஒரே ஜனக் கூட்டம். பெட்டி நிறைந்துவிட்ட ஈரமண்ணின் சமையால் சேற்று நிலத்தில் ரக்ரர் சில்லுகள் புதைந்துவிட்டன. இயந்திரத்தின் இயலாமையை அதன் பேரிரைச்சல் வெளிப்படுத்துகிறது.

“இவளவுபேர் நிக்கேக்கை என்னதான் முடியாது... பிடியுங்கோ”

தனபாலன் உரத்துக் கூறிய படி புதைந்து கிடக்கும் பெட்டியில் கையைப் பிடிக்கிறான்.

“பிடியடா பிடி”

“தூக்கடா தூக்கு”

ரக்ரரின் இரைச்சலையும் மீறி அவர்களது உற்சாகமான குரல்கள். நானும் கைபிடிக்கலாம் என்று முயற்சிக்கின்றேன். கைபிடிக்க இடமில்லை. மண்ணோடு சேர்த்து அந்த ரக்ரர் பெட்டியை சேற்றிலிருந்து மீட்டு மேட்டு நிலத்தில் வைத்துவிடுகின்றனர்.

ராக்ரர் றைவர் துரைச்சாமி வியப்புக் கலந்த ஒரு முகமலர்ச்சியோடு சுற்றி நின்றவர்களைத் திரும்பிப் பார்க்கிறான். உழைத்து உழைத்து உருக்காகிவிட்ட கரங்கள், ஒன்றுபட்டு விட்டதால் எதையும் எதிர் கொள்வோம் என்ற நம்பிக்கையில் மலருகின்ற முகங்கள்... மீண்டும் தமது வேலைகளை தொடர்வதற்காக கலைந்து செல்கின்றனர்.

அவனும் அதே நிலவுடமையாளரின் சமூகத்தைச் சேர்ந்த வந்தான். ஒரு குத்தகை விவசாயியாக இருந்த அவனால் அவர்களது போராட்டம் நியாயமானது என்பதை உணரமுடிந்தது. இருந்தும் காலையில் ரக்ரரை எடுத்துக்கொண்டு வரும்போது தனது சமூகத்தவரிடமிருந்து எதிர்ப்புக்கள் வரலாம் என்ற அச்சம் அடிமனதில் அவனுக்கு இருந்தது. அங்கு அவர்களிடம் காணப்பட்ட ஐக்கியமும் எழுச்சியும் அவனுக்கு உற்சாகமுட்ட வேகமாக ரக்ரரை எடுத்துக்கொண்டு முன் செல்கிறான்.

புதைந்த ரக்ரரை தூக்குவதில் உற்சாகமாக உதவி செய்த பரமு வலக்கை மணிக்கட்டை

இடது கையால் இறுகப் பொத்தியபடி கூட்டத்தை விட்டு அப்பால் செல்கிறான்.

“என்ன பரமு... என்ன நடந்தது”

அவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற நான்தான் கேட்கிறேன்.

“ஒண்டுமில்லை மாஸ்டர்... ஒரு சின்னவெட்டுத்தான்”

பொத்தியிருந்த கையை மெதுவாக விரிக்கிறான். உள்ளங்கையில் நிறைந்திருந்த இரத்தம் வழிந்து நிலத்தில் வீழ்கிறது. அநுதாபப் பார்வைகளுடன் ஆட்கள் அங்கு கூடுகின்றனர்.

“அது சின்னக் காயம்தான் போய் பாதையைப் போடுங்கோ... உயிரையே குடுக்கத் தயாரா இருக்கிற எங்களுக்கு இது ஒரு காயமே...”

இரத்தம் தோய்ந்த கையை உயர்த்திப்பிடித்தபடி நிமிர்ந்து நின்று மறு கையை உயர்த்திக் காட்டி ஒரு தளபதி கட்டளையிடுவதுபோல உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கூறுகிறான் பரமு.

கைகளிலிருந்து பெருகிவழிந்த இரத்தமும் அவன் கூறிய வார்த்தைகளும் அவர்களுக்கு உணர்வூட்ட புதியவேகத்துடன் கலைந்து செல்கின்றனர்.

“தம்பி... இப்போதைக்கு இது ரத்தப்பெருக்கை கட்டுப்படுத்தும்... மருந்து கட்டத்தான் வேணும்...”

வேலப்புக் கிழவர் அருகில் பற்றையோடு நின்ற பனைவடலி

யின் குருத்துக்களில் படிந்திருந்த பஞ்சு போன்ற பனந் தூசியை சேர்த்துக் கொண்டுவந்து காயத்தில் வைத்து கட்டிவிடுகிறார்.

“நீர் கொஞ்சம் ஓய்வெடும்”

“இல்லை மாஸ்டர்... இண்டைக்குச் செய்யாத வேலை இனிமேல் ஏன்?”

காயம்பட்ட கையைத் தூக்கியபடி தொடர்ந்தும் தன்னை முடிந்ததைச் செய்ய வேண்டும் என்ற உறுதியுடன் நடக்கிறான் பரமு. அவனையே நான் வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறேன்.

முன்பெல்லாம் பரமு என்றாலே அந்தக் கிராமத்துக்கு மட்டுமல்ல அயற்கிராமங்களுக்குக் கூட பிரச்சனையான ஒருவகைத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறான். அது போன்ற பின்தங்கிய கிராமங்களில் அவனைப் போன்ற பலரை நான் சந்தித்திருக்கிறேன். அந்தக் கிராமத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம் படிப்படியாக அவனிலும் ஏற்பட்டு வந்து இன்று ஒரு பொதுக் கடமைக்காக தன் உயிரையும் அற்பணிக்கத்தயார் என்று கூறி இரத்தம் சிந்தவும் அவன் முன்வந்தபோது அவர்கள் அடிக்கடி கூறும் வெகுஜனங்கள் பங்குபற்றும் புரட்சிகரப் போராட்டத்தின் உயர்ந்த தன்மைகளை அநுபவத்தின் மூலமாகவே நான் உணர்ந்து கொள்கிறேன்.

வேசமாகச் சென்ற ரகரர்கள் குறுக்கே நீண்டிருக்கும் வேலியால் தடைப்பட்டு நிற்கின்றன.

“வெட்டுங்கோடா”

அங்கு நின்ற ஒரு முதியவரின் குரலோடு ஆண்டு கடந்து பருத்து நின்ற பூவரசு, கிணவை, முள் முருக்க மரங்களின் அடியில் ஓங்கிய கோடரிகள், கத்திகள் மாறி மாறி விழுகின்றன. வேலிப்படவென்று சாய்கிறது. வளவுச் சொந்தக்காரர் வடிவேலர் வேகமாக சயிக்கினில் வந்து இறங்குகிறார்.

“என்ன... என்ன இஞ்சை நடக்குது... ஓ... நீரும் ராக்ரர் விடுறீரோ...?”

ஆத்திரத்தில் படபடத்துக் கத்தியபோதும் அவர்கள் நிற்கும் வேகத்தை உணர்ந்து அவர்களோடு முகங்கொடுத்துப் பேசுவதைத் தவிர்த்து தனது சமூகத்தைச் சேர்ந்த துரைச்சாமியின் பக்கம் அவர் திரும்புகிறார்.

“பிரச்சனையை இஞ்சை கதையுங்கோ... என்ன பிரச்சனை?”

வடிவேலரை இடைமறித்து கையிலிருந்த கத்தியின் கூரியபாகத்தை மறுகை விரல்களால் தடவியபடி ஆத்திரத்துடன் ஆனால் நிதானமாக கேட்கிறான் தனபாலன்.

“என்ன பிரச்சனையோ... காணிச் சொந்தக்கறன் நான் இருக்கிறன்... ஒரு கேட்டுக் கேள்வியுமில்லாமல்...”

“கேக்கிறுக்கு வீடு தேடி வந்தாலும்... உங்களுக்கு கேட்க விருப்பமில்லை... பேந்தென்ன உங்களிடடைக் கேள்வி?”

வேலைகளைக் கைவிட்டு விட்டு ஆயுதங்களுடன் விசுவநாதர் நிற்கும் இடத்தை சுற்றி வளைக்கின்றனர். அவர்களிடமிருந்து ஆத்திரத்துடன் குரல்கள் கிளம்புகின்றன.

“இந்தப் பாதைக்காண்டி... எங்கடை பெடியள்... எத்தனை பெடியள் ஏறி இறங்கினவங்கள்”

“சட்டத்துக்குமாறு பாதை போட ஆர் சம்மதிப்பாங்கள்”

நெஞ்சில் பயம் இருந்தாலும் தோல்வி போகக்கூடாது என்பதற்காக குரலைத்தாழ்த்திக் கூறுகிறார் விசுவநாதர்.

“ஓ... சட்டங்கள் ஆருக் காண்டி இருக்கெண்டும் எங்களுக்குத் தெரியும்... அதை எப்பிடி உடைக்கிறதெண்டும் எங்களுக்குத் தெரியும்”

“உவரோடை கதைச்சுக் கொண்டு நிண்டால் எங்கடை வேலை முடியாது.. இப்பென்ன... வந்தியள்... பாத்திட்டியொல்லே... போய்ச் செய்யிறதைச் செய்யுங்கோ... என்ன வந்தாலும் நாங்கள் பாதை திறந்துதான் தீருவம்”

அவர் போக வேண்டிய திசையைக் கைகளால் காட்டியபடி தனபாலன் ஆவேசத்துடன் கூறுகிறான். அந்த வார்த்தைகள் அங்கு நின்றவர்களையும் ஆவேசப்படுத்துகிறது. இனியும் அங்கு நின்றால் தனக்கு எதுவும் நடக்கலாம் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட விசுவநாதர் விறுக்கென்று சயிக்கினையும் எடுத்துக்கொண்டு நழுவுகிறார்.

“ஓ... இப்ப நீங்கள் வளந் திட்டியள்”

வாய்க்குள் முணுமுணுத்த படி வந்த வேகத்திலேயே திரும் பிச்செல்லும் விசுவநாதரை ஒரு வெற்றிக் களிப்புடன் அவர்கள் பாத்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர்.

“போறபோக்கிலே ஏதாலும் அலுவல் நடந்தாலும் நடக்கும்... கெதியா வேலையை செய்யுங்கோ”

சிவராமனின் குரலோடு மீண்டும் ஒரு வேகம். இரண்டு ரகரர்களும் வீழ்ந்து கிடக்கும் வேலிகளுக்கு மேலாக மண்ணைக் கொண்டு பாய்கின்றன. ரகரரில் மண்ணை ஏற்றிவிட, கொட்டிய மண்ணைப் பரவ, குறுக்கே நிற்கும் மரங்களைத் தறித்து வீழ்த்த, அவைகளைத் தூக்கி அப்புறப் படுத்த... எல்லாமே இரவு கூட்டத்தில் தீர்மானித்தபடி குழுக்கள் குழுக்களாகப் பிரிந்து பொறுப்பேற்று வேலைகள் வேகமாக நடைபெறுகிறது.

பாதையின் குறுக்கே நின்ற வேம்புகள், பனைகள் போன்ற பெருமரங்கள் தறிக்கப்பட்டு சடசடவென்று பலத்த ஓசையுடன் சரிகின்றன. முட்டிதர்கள் வெட்டப்படுகின்றன. பாறைக் கற்கள் அடித்து நொருக்கப்படுகின்றன. மாறி மாறி பேரிரைச்சலுடன் ரகரர்கள் கொண்டுவந்து கொட்டும் மண்ணை பெண்களும் ஆண்களும் வேகமாகப் பரவுகின்றனர். பற்றை முட்களை இழுத்துச் சென்றபடி என்னிடம் படிக்கும் சிறுவர்கள் கோடரியுடன் நின்ற எண்ணைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றனர்.

இடிவிழுந்து பட்டுப்போய் உழுத்து நின்ற ஒரு பனையைத் தறிக்கும்போது அது பலத்த ஓசையுடன் வீழ்வதைக் கண்ட ஞானம் எதற்கு அதை உவமையாகக் கற்பனை செய்தானோ ‘கூ’ என்று உரத்துக் கத்திவிடுகிறான். அரைமையுக்கு அப்பால் உள்ளவர்களும் வேலைகளை விட்டுவிட்டு கையில் வைத்திருக்கும் ஆயுதங்களுடன் ஒரு ஆவேச உணர்வுடன் குரல் வந்த திசையை நோக்கி ஓடி வருகின்றனர். ஞானத்தோடு நின்றவர்கள் “எட மடையா” என்று ஞானத்தை பேசியிட்டு ஒவ்வொரு டிக்கிலும் பிரிந்து ஓடி, ஓடிவருபவர்களை தடுத்து நிறுத்தி நடக்கதைக் கூறுகின்றனர். ஞானம் ஒன்றும் அறியாதவரைய்திகைத்தபடி அவர்கள் ஓடுவதை பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறான்.

ஆட்கள் கூடிவிட்டால் உற்சாகமடைந்து அப்படி நடந்து கொள்வது ஞானத்தின் இயல்புதான். என்றாலும் இரவு மண் வெட்டி கடகங்கள் சேகரிப்பதற்காக அயற்கிராமத்துக்குச் செல்லாமல் கூட்டத்துக்குச் சமூகமளித்திருந்தால் அவன் அப்படி நடந்து கொண்டிருக்க மாட்டான். எதிரிகளால் ஏதாவது ஆபத்து என்றால் மட்டுமே அப்படிக் கூச்சலிட வேண்டுமென்று தீர்மானமாக இருந்தது.

ஓடி வந்தவர்கள் ஏமாற்ற மடைந்தாலும் தங்களது தீர்மானத்தைப் பரீட்சித்துப் பார்த்ததில் ஏற்பட்ட ஒரு திருப்தியுடன் திரும்பவும் தங்களது இடங்களுக்கு விரைகின்றனர்.

மதியவேளை ஆகிவிட்டது. பாதைபோடும் இடங்களிலுள்ள வீடுகள் ஒவ்வொன்றிலுமிருந்து அடிக்கடி பெண்கள் தேநீர் தயாரித்துக்கொண்டு வந்து தருகின்றனர். வேலைகளோடு ஒன்றிவிட்ட உணர்வில் பசியே தெரியவில்லை.

எனது தந்தையார் காலையில் வரும்போது குழை தாழ்ப்பதற்கு நேரத்துடன் வரச் சொன்னது ஞாபகம் வருகிறது. இருந்தும் எனது வாழ்நாளில் நான் பெற்றிராத உணர்வுபூர்வமான அந்த வேலையிலிருந்து என்னால் விலக முடியவில்லை.

எனது சிறுவர் பாடசாலைக் கொட்டிலில் இருந்து புகைமண்டலம் கிளம்பி பனங்கூடலெங்கும் பரவுகிறது. கிராமப் பெண்கள் அனைவரும் கூடி சமையல் வேலையில் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். உணவு பரிமாறும் சிரமத்தை தவிர்ப்பதற்காகவும், வேலைகள் தடையின்றித் தொடர்வதற்காகவும் பகுதி பகுதியாகவே உணவு பரிமாறப்படுகிறது.

ஆரம்பச் சபையிலேயே அமருமாறு என்னை வற்புறுத்தியபோதும் பிடிவாதமாக மறுத்து குழந்தைகள் முதியவர்கள் அனைவரும் உண்டபின் தனபாலனும் அவனைச் சார்ந்தவர்களும் அமர்ந்தகடைசிச் சபையில் தான் நானும் அமர்கிறேன். மாலை நேரமாகி விட்டாலும் ஒரு பொதுக்கடமைக்காக அந்தக் கிராமமே தம்முள் இருந்த சிறு சிறு பகைமை

களையும் மறந்து ஓரிடத்தில் அமர்ந்து பகிர்ந்து உண்ட அந்த உணவு வயிற்றை மட்டுமல்ல மனத்தையும் நிறைக்கிறது.

காலையிலிருந்து பாதைபோடும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த முதியவர்களும் நடுத்தர வயதுடையவர்களும் அன்று அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட புதிய உணர்வால் உந்தப்பட்டு அடிமை முறையின் கொடுமைகளை நினைவு கூருகின்றனர்.

“வளைவைச்சுக் கொட்டில் போட்டாலும் சமனாப் போடுவமெண்டு வட்டக்குடில்தான் கட்ட வேணுமெண்டு சட்டம் வைச்சவங்கள்”

பாதையோரத்தில் தறித்து வீழ்ந்திய பனையின் ஓலைகள் குருத்துக்களை கத்தியால் வெட்டியபடி கூறுகிறார் வேலப்புக் கிழவர்.

“குமருகட்டையள்கூடி மேலுடம்பை மறைக்கேலாது... ஏன் ‘வளவுக்கு வாடா’ என்று கூப்பிட்டு என்னை எத்தனை நாள் தங்கடை முத்தத்து மாமரத்தைக் கட்டிப் பிடிக்கச் சொல்லி துவரந் தடியாலை அடிச்சவை... ஒருநாள்ப் பார்த்து... அடிச்சுப் போட்டு அவங்கள் தந்த சாப்பாட்டை நான் வாங்கிச் சாப்பிடேல்லை”

கொட்டிய மண்ணை மண் வெட்டியால் தட்டிப் பரவிக்கொண்டிருந்த பொன்னப்புக் கிழவர் அவரது பணிந்து போகாத தன்மைக்காகப் பெற்ற அடிகளை நினைந்து ஆத்திர உணர்வுடன் தலையை நிமிர்த்தி வெளிப்படுத்துகிறார்.

“ஏன் எனக்கும் ஒரு நாள் நாள் வேலை செய்து களைச்சுப் போய்... தண்ணி விடாயிலை... வத்தப்பழம் பிடுங்கிப்போட்டெண்டு... உப்பிடித்தான் கூப்பிட்டு அடிச்சவர்... அடுத்த காணி அவற்றைதானே... வரட்டும் பார்ப்பம்”

சிவலிங்கம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூறுகிறான்.

“ஏன் பழைய கதையனைக் கதைக்கிறியள்... இப்பென்ன கொடுமையள் குறைஞ்சே போச்சு கொட்டிலைக் கொழுத்திக் குடியெழுப்பிக் கலைக்கிறாங்கள்... நிலத்தை வைச்சுக்கொண்டு நிமிரவிடுறாங்களில்லை”

நடுத்தர வயதுள்ள கூலி விவசாயி சிவராமன் கூறுகிறான்.

“ஓமடா தம்பி உந்தக் கூப்பன் கடையை வைச்சுக்கொண்டு எங்களை மகாஞ்சப்பாடே படுத்தி எனவங்கள்... அந்தக் கட்சிக்காற ரோடை எங்கடை பெடியள் சேந்தப் பிறகெல்லோ... எல்லாம் மாறிவருது”

பொன்னப்புக் கிழவன் பழைய நிலைமைகளையும் மாறிவரும் புதிய நிலைமைகளையும் கணக்கிலெடுத்து நம்பிக்கை ஒளி முகத்தில் படர ஒரு நன்றி உணர்வுடன் நினைவு கூர்கிறார். எல்லோரது உணர்வுகளும் கதைகளும் அந்த இயக்கத்தைச் சுற்றிச் சுழல்கிறது.

“உங்கலை சீர்ப்படுத்திறதை பேந்து பாப்பம்... இப்ப எல்லாரும் இஞ்சை வாங்கோ... பொழுது படைக்கு முன்னம் பாதை

போய் தெருவிலை தொடவேணும்”

பாறைகளும் முட்புதர்களும் மட்டுமே எஞ்சிநின்ற அந்த நீண்ட வெளியை சிவலிங்கத்துடன் சென்று ஒருமுறை பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிப் தனபாலன் உரத்துக் கத்துகிறான்.

பிரதான வீதிவரை நீண்டிருக்கும் அந்தக் கலட்டி வெளி ஊரின் பிரதான நிலச்சொந்தக் காரர்களுள் ஒருவரான முத்துவேலு விதானையாரின் ஆதிக்கத்திலிருந்தது. ‘வளவுக்கு வாடா’ என்று அடித்த பழக்கத்தை கைக்கொண்ட கடைசி மனிதரான அவரது நிலத்தில் முன் தயாரிப்புடன் வேலைசெய்வது என்று முதலிலேயே முடிவெடுத்திருந்தனர்.

வேகமாக அந்த நிலத்தில் வேலைசெய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை எல்லோரும் உணர்ந்தவர்களாய் நீண்ட வெளியில் பட்டாளம் போல அவர்கள் முன்னேறுகின்றனர். பற்றைகள் வெட்டப்பட்டு, பாறைகள் நொருக்கப்பட்டு, மக்கி பரப்பப்பட்டு தெருவிருந்து தொடங்கிய அந்தப் பாதை முடிவடையும் இடத்திற்கு வந்துவிடுகிறது.

“விதானையார் வாறார்”

தொலைவில் வரும் போதே அவரது காரை இனங்கண்டுவிட்ட ஒருவரது குரலோடு எல்லோரது முகங்களும் ஒழுங்கை முகப்பை நோக்கி திரும்புகிறது. அவர்கள் திறந்த புதுப் பாதையில் முத்துவேலரின் கார்தான் முதலில் வருகிறது. காரை ஓட்டிவரும் விதத்

அறியாமையின் பயன்பாடு

ஒரு காலத்தில் நீல அஸ்பெஸ்ரொஸ் நார் சுவாசப் பையில் புற்று நோய்க்குக் காரணமானது என்று அதன் உபயோகம் பல தொழில்களிலும் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. இன்று சாதாரண வெள்ளை அஸ்பெஸ்ரொஸ் நாரும் கூட அபாயகரமானது என்று உணரப்பட்டுள்ளது. இந்த அஸ்பெஸ்ரொஸ் நார்தான் கூரைத் தகடுகளை செய்யச் சிமெந்துடன் கலந்து பாவிக்கப்படுகிறது. கூரைத் தகடுகள் ஆபத்தற்றவை. ஆனால் அவற்றை உற்பத்தி செய்யும் தொழிலாளர்கள் அஸ்பெஸ்ரொஸ் நாரைக் கையாளவேண்டியுள்ளது. அவர்க்குப் போதிய பாதுகாப்பு வழங்கப்படவேண்டும். ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், வட அமெரிக்காவிலும் பாதுகாப்புப் பற்றித் தொழிலாளர்களிடையே மிகுந்த விழிப்புணர்வு உண்டு. பல இடங்களில் அஸ்பெஸ்ரொஸைக் கையாளத் தொழிலாளர்கள் மறுத்துவிடுகிறார்கள். பல மூன்றாமுலக நாடுகளில் தொழிலாளர்களுக்கு இது போன்ற விஷயங்களில் உள்ள அறியாமையை முதலாளிகள் தங்களுக்கு வசதியாகப் பாவித்துக் கொள்கிறார்கள்.

தலேயே அவர்கள் சிதறி ஓடவேண்டும் என்று கருதியவராய் காரின் பின்சீற்றில் சாய்ந்திருக்கிறார் முத்துவேலர். வேகமாக ஓட்டிவந்த காரை அங்கு மண் பறித்துக் கொண்டிருந்த ரக்ரரின் முன்னால் திடீரென பிரேக்கைப் போட்டு நிறுத்தி கதவை படாரென்று திறந்தபடி இறங்குகிறான் முத்துவேலரின் மகன் தியாகு.

“எங்கண்டை வளவுக்கை ஆற்றூ உன்னை ரக்ரர் விடச் சொன்னது... டேய்... ஆரடா உங்களைப் பாதைபோடச் சொன்னது?”

ஓற்றையும் பென்சிலுமாக ரக்ரரின் முன்னால் வந்து ஆத்திரத்தில் கத்துகிறான் தியாகு. அவனை சிலர் பாய்ந்து பிடித்து சேட்டுக் கொலரைப் பற்றி இழுக்க சனக்கும்பலில் அவன் இழுபடுகிறான்.

“டேய்... ஆற்றையடா வளவு?”

“ஆருக்கடா... நிலம் சொந்தம்”

“இன்னும் பழைய ஆக்கென்னு நினைச்சியளோ”

மாரிகாலத்தின் அந்த மாலைப் பொழுதில்... மாலை வெய்யிலின்

மங்கிய ஒளித் தெறிப்புக்கள் கருமுகில்களில் பட்டு செவ்வொளியாகச் சிதறி... அந்தச் செம்மண் பூமியை மேலும் சிவப்பாக்குகிறது... அந்த மண்ணில் ஆத்திரத்தால் சிவந்த கண்களுடன்... கத்திகள், கோடாரிகள், அலவாங்குகள், பிக்கான்களுடன்... அந்தக் கிராமமே ஆவேசங்கொண்டு எழுந்து நின்ற காட்சி... முத்துவேலரை கதி கலங்க வைக்கிறது.

காரிலிருந்து தயக்கத்துடன் இறங்கிய அவரது வேட்டியின் முன் தலைப்பில் ஈரம் கசிந்து அவரது கால்களை நனைக்கிறது.

“தம்பியாரே நிப்பாட்டுங்கோ... நான் வரேக்கையே சொன்னான் உவனுக்கு... அவங்கள் பழையாக்கள் இல்லையெண்டு... நீங்கள் பாதையைக் கொஞ்சம் அரக்கிப் போடுங்கோ... நான் அளப்பிச்ச விடுறன்”

பதட்டப்படுவதை மறைத்து ஒருவாறு பழைய தொனியில் கூறமுயற்சிக்கிறார் முத்துவேலர். தியாகுவைப் பிடித்த கைகளை அவர்கள் தளர்த்துகின்றனர்.

“நாங்கள் போட்டதுதான் பாதை... அங்காலை இஞ்சாலை அரக்கேலாது”

உறுதியாக உரத்துக் கூறுகிறான் தனபாலன். முத்துவேலரின் முகத்தில் ஆத்திரரேகைகள் கோடிட்டாலும் அவர்களது ஒன்றுப்பட்ட பலத்தின்முன் தனது இயலாமையை உணர்ந்தவராய்

காரில் ஏறி அமர்கிறார். கார் மெதுவாக நகர்கிறது.

முதல்முறையாக தங்களது பலத்தை தாங்களே உணர்ந்தவர்களாக முகமலர்ச்சியுடன் கார் மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றனர்.

“பாதை திறந்து போட்டம்... இனிமேல்தான் நாங்கள் ஒற்றுமையா விழிப்பா இருக்கவேணும்”

தனபாலனின் அந்த வார்த்தைகள் அவர்களது மனங்களில் ஆழப் பதிய, ஒரு புதிய நம்பிக்கையின் பூரிப்பு அந்தக் கிராமத்து இளைஞர்கள், பெண்கள், முதியவர்கள் அனைவரது முகங்களிலும் பளிச்சிடுகிறது.

ஒரு மனநிறைவோடு சயிக்கியும் எடுத்துக் கொண்டு கிராமத்தை விட்டு வெளிவந்த நான் இரைச்சல் கேட்டு திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

அவர்கள் கொட்டிப் பரப்பிய ஈரமக்கியில் கோடு பதித்த படி அதேபாதையில் நிலவுடமை யாளரின் நலன்களைக் காக்க பொலீஸ் ஜீப் பாய்ந்து செல்கிறது.

தூரத்தே அந்தக் கிராமத்தில் அடர்ந்து நெடுத்து வளர்ந்திருந்த அந்தப் பனங்கூலின் மீது செவ்வொளியின் கீற்றுக்கள் அந்த மாலையின் மெல்லிய இருளிலும் மேலும் பிரகாசிக்கின்றன....

★

சடுதி அடுக்குகள்

முருகையன்

மர்மக் கதைகள் எல்லாம் வாழ் நிலைமை மெய்மைகளாய் உண்மைக் கதையாகும் ஓர் உலகில் வாழுகிறோம்.

முன்னர் நாம் சாண்டில்யன், கல்கி சக அன்பர் மாயாவி போன்ற சிலர் தீட்டும் வரலாற்று நாவலிலும் அற்புதக் கற்பனைச் சித்திரக் காதையிலும் மட்டும் தான் மர்மத் திகில்கள் வரும் என்று நம்பி இருந்தோம்.

நமது நிகழ் காலமோ, இப்போதெல்லாம் அற்புதத்தில் அற்புதமாய் அன்றாடம் காணப்படுகிறது யாரும் அறியா வகையில் துடுமென்ற தாக்கல், சிறை மீட்சி, ஆள் கடத்தல் சொல்லாமற் கொள்ளாமல் ஷொக்கடிக்கும் பான்மையிலே ஒற்றர்கள், தூதர், உளவறிவோர் என்றெல்லாம்... சம்பவங்கள் யாவும் சடுதி அடுக்குகளாய் நேர்ந்து விடுகின்ற நேரங்கள், நாழிகைகள் தானே, இக்காலத்துச் சாதாரண நாள்கள்!

அப்படியானால், அன்பர், சடுதி நிழல்கள் தான் இனி இயல்போ? திகில்களின் தொடர் தான் சீவியம் ஆகுமோ?

இல்லையேல், நேர்வை, எதிர்வை, தொகுவை முறைப்படி — தீசில், அன்றறிதீசில், சிந்திசில் முறைப்படி — முரணற இசைந்த முன்னேறல்களால் சாந்தி என்பதோர் சாதாரண நிலை தோன்றுதல் கூடுமோ? சொல்லுவீர் — வான்புகழ் தமிழிலே, வாய்மையின் முடிபினை.

★

பேப்பர் அவுட்டாம்!

இனைய பருவத் துடிப்பினோடு பள்ளி, ரியூசன் சென்று பாதிப் பணக் கல்வி இலவசமாய் மீதி பெற்றுப் படிக்கிறேன்.

உண்டது பாதி உடுத்தது பாதியாய் ஒரு கட்டுக் கொப்பி புத்தகத்துடன் தெருவெல்லாம் திரிகிறேன்.

இரவு பகல் பாராது என் அப்பா அம்மா தருகின்ற வேலையெல்லாம் தட்டிக் கழித்து தினமும் விழிதனை புத்தகத்தில் பதியவைத்து படிக்கிறேன் மனதல் பதிக்கிறேன்.

வினையாடிக் கழிக்க விழைகின்ற தூண்டல் நண்பருடன் பேசிக் கலக்கின்ற ஆர்வம் நாலுபத்துப் படம்பாத்து பொழுது போக்கும் ஆசை கற்பனை கலந்த கதைப் புத்தகங்கள் வாசித்துச் சுவைத்திடும் ஆசை இத்தனையும் சிற்சில நாள் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு முழுமூச்சாய் படிக்கிறேன்.

பிரயாசை மிகப்பட்டு படித்த கல்வியினை பழைய வினாத்தாள் வாங்கிவந்து

பரீட்சித்துப் பார்த்து மன நிறைவுடன் நானே வரும் பரீட்சைக்கு ஆவலுடன் காத்திருக்கிறேன்.

அந்த வேளையில் வந்து வாசலில் நண்பன் சொன்ன சேதி 'பேப்பர் அவுட்டாம்' நெஞ்சில் ஒரு பேரிடி வந்து விழுந்த நினைவு மலைத்து நிற்கிறேன்;

'மாணவர் எல்லாம் ஆலாய்ப் பறக்கினம் நீயோ வீட்டுக்குள் முடங்கிக் கிடக்கிறாய் எல்லாப் பாடமும் அவுட்டாப் போச்சாம் டியூட்டறி எல்லாம் அவசர வகுப்பாம். நானைய பேப்பர் இந்தா பிடி கொப்பிபண்ணி உடனே தா நண்பர் பலருக்கு கொடுக்க வேணும்!

என்று பல சொல்லி நீட்டுகிறான் பேப்பரை எனக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் ஓங்கி அடிப்பதற்கு எழுகின்றேன்

ஆனால், ஆருக்கு அடிப்பதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

— அழ. பகீரதன்

செண்பகல்

நாளுக்கு நாள்...

பொருக்கு வெடித்துக் கிளம்பும் சுண்ணாம்புக் காவியை சுவரில் மாட்டப்பட்டிருக்கும் அந்தக் கலண்டர் காற்றில் ஆடியபடி தட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. தலையை நிமிர்த்திப் பார்க்கிறேன்.

இன்று, 1983-ம் ஆண்டு செப்ரெம்பர் மாதம். முப்பத் தொராம்தேதி என்னைப் பார்த்து மிரட்டுகிறது.

வழக்கம் போலை காலமேலை வந்து கதவைத் தட்டுற சத்தம். போதாக் குறைக்கு கறுவல்கள் இரண்டும் சத்தம் போடுகினை; கிழவன் பொல்லையுண்டி வாரதைக் கண்டு...

துவாயைத் தோழிலை போட்டுக் கண்ணைத் துடைச்சுக் கொண்டு கதவுப் பலகைத் தடியைக் களட்டி, கதவுத் திறங்கையிழுத்துக் கதவைத் திறந்து கொண்டு (பெரிய பாதுகாப்பான அரண்மனை), 'ஜி'ம்மி... ஜோன்' என்று நான் சத்தம் போடவும் ரெண்டுபேரும் வாலைத்தாழ்த்திக் கொண்டுபோய் குந்துகினம்.

கிழவனைப் பார்த்து 'வாருங்கோ... இருங்கோ... வாறன்' என்று திரும்பேல்லை; சுந்தர்

வாசல்லை, 'வாருங்கோ' எண்டன் மதிப்போடை.

குனிந்து சையுண்டி வாசல் படியிலை குந்துகிறார் கிழவன். 'ஏன் கதிரேலை இருங்கோவன்' எண்டன் அன்போடை. 'எங்களுக்குக் கதிரையள் சரிப்பட்டு வராது' எண்டார் கிழவன். கொஞ்சம் உறைப்பாய்த்தான். எனக்கு முகம் கறுத்ததோ... சுருங்கினதோ...

நான் அறேக்கை வந்து ரின்னுக்கையும் சுவாமித் தட்டிலையும் கிடக்கிற தாளுக்கையும் சில்லறையனையும் பொறுக்கிக் கொண்டு வந்து கதிரேலை இருந்து எண்ணிக் கணக்குப் பார்க்கிறன்.

'இரண்டுபேர்... எப்பிடிச் சமாளிக்கிறது' என்று மலைக்க மனைவி லட்சுமி மூண்டு கோப்பியைச் சுடச்சுட கொண்டு வந்து குடுக்கிறாள். ஏதோ ஓர்மாதிரிச் சமாளிப்பம் எண்ட நினைப்பு.

திரும்பவும் அறேக்கைபோய் மொத்தமான பெரிய கணக்குப் புத்தகத்தை தூக்கியந்து, வெளி விறுந்தை மேசேலை வைச்சுக் கணக்குப் பார்க்கிறன். பேப்பரைப் பிரட்டிப் பிரட்டி வேறை

யொரு கடதாசியிலே எழுதுறன். கணக்கை கடுமையாப் பார்க்கிறன்; கூட்டுறன்; கழிக்கிறன். பெருக்கிப் பிரிக்கிறன்; எண்டாலும் சமன்படேல்லை. எப்பிடிச் சமன்படும்? எல்லாமே மைனஸ்தான்.

நான் “கோழி மேச்சாலும் கொறணமேந்திலே மேய்க்கவேணும்” எண்ட பரம்பரையிலே தான் வந்துதிச்சனான். அந்த நாளிலே கச்சேரிக்குப் போறதுக்கும் காரிலேதான் போய் வந்தனான். அப்பதான் லட்சுமியைக் கைப்பிடிச்சனான். இப்பவெண்டால் கால் மிதிக்க ஒருநாளை சைக்கிள்களை ‘கலாதியாய்’ உசாராய் கச்சேரிக்குப் போய் வாறன். காரை விக்க மனமில்லை. அது தான் அந்த கோடி மூலையிலே நிக்ருது. நிண்டாலொரு நினைவுச் சின்னமாயெண்டாலு மிருக்குந்தானே.

கிழவன் பொல்லைக் குந்திலே தேய்க்குது. மருமேன் கமலன் வந்தான் முத்துக்குமாரு வீட்டுக்குக் காசுக்கு விட்டன். ஆடு வித்த காசு. “ஏன் அவர் தேடுவான்... என்னட்டையோ தம்பி வந்தனி” என்று ஏதோ சொல்லித் திருப்பி அனுப்பிப் போட்டாராம். கொதினம்பினதான், அடக்கிப் போட்டன்.

கணக்கைப் பாத்துக் கந்தருக்கு அரைகுறையாயிருந்ததைக் குடுத்தன். “இண்டைக்கென்ன திடெரெண்டு” என்று கந்தரைக் கண்டதும் முதல்லை கேட்டுவைச்சன். நாளைக்குத்தான் அவருக்

குச் சொன்ன தவணை. “அப்ப நாளைக்கு வாருங்கோவன்”; கந்தர் ஒருமாதிரிக் களண்டார்.

இதுக்கிடையிலே தங்கச்சி வாசுகி வீட்டுச் சிலவுக்கு ஒரு முந்நூறு ரூபா வேணுமெண்டு, கேட்டு மாமாவின்ரை மேள் சின்னவள் நந்தினியை விட்டிருக்கிறாள்; “பொறு பாப்பம்” என்று அவளை இருத்திப்போட்டு கிழவனுக்கு நோட்டைக் காட்டிக் கதைப்பமெண்டு அதைத் தேடுறன். கிழவன் புறுபுறுக்கிறது கேக்குது. வைச்ச இடத்திலே தேடுறன். காணேல்லை; லட்சுமியும் தேடுறாள்.

வெளி வீறந்தையிலே வந்த இரண்டு பேரோடையும் முதல்லை கதைச்சுக் கொண்டிருக்கேக்கை லட்சுமி சொன்னதாலே, இரண்டாவது மகள் கல்யாணி வீட்டைக் கூட்டினது ஞாபகத்திலே வருகுது.

புத்தகங்கள் பெட்டியைப் பிலத்த சத்தத்தோடே தூக்கி வைச்சுத் தேடுறன். லட்சுமியைப் பார்த்துச் சொல்லுறன். இல்லை... கத்துறன். “இஞ்சை உனக்கு ஆக்களிருக்கேக்கைதான் வீட்டைக் கூட்டுவிக்கவேணும்” ‘இஞ்சா’, ‘உனக்கு’ இரண்டையும் அழுத்திச் சொல்லிப்போட்டன்.

“லட்சுமி” இந்தப் பேரை உச்சரிக்கவே இரும்பும்துரும்பான காலமொண்டு எனக்கிருந்தது. இண்டை வரைக்கும் “நீங்கள்... நாங்கள்...” என்றுதான் மரியா

தையாக் கதைக்கிறம் — அப்பிடியேதும் விஷேசமான மரியாதையெண்டொண்டு எங்களுக்கை அவசியமோ அதரியேல்லை. ஆனால் இப்ப... ‘இஞ்சா... உனக்கு’.

“இதெங்கை கிடக்குது... நேத்துப் பார்த்த கணக்கிலே நூறு நூறு ரூபா வட்டியிலே குறைஞ்சுது. இண்டைக்கென்ன கணக்குப் பிழைக்குது”

இதுக்குப் பிறகும் இலட்சுமியும் தேடுறாள். கிடைக்கேல்லை. ஏதோ கிடைக்கிறதை ஒண்டும் விடாமல் பொறுக்கிச் சேர்க்கிறாள். ஒரு மாதிரிச் சரிப்படுகுது. அதாலே “உரோசம்” பிறக்குது.

“இண்டைக்கு உங்கடை வீட்டையெல்லே வாறெண்டு சொன்னான்... ஏன் இஞ்சை வந்தனீங்கள்” என்று வெறுப்போடையும் எரிச்சலோடையும் அக்கறை கூடினவன் போலே காசைக் குடுத்தபடி கிழவனைப் பாத்துக் கேக்கிறன்.

“வெள்ளண்ணை வராட்டில் உம்மைச் சந்திக்கேலாது. உத்தியோகத்துக்குப் போவிடுவீர்...” எண்டார் கிழவர் அமைதியாய்க் காசை வாங்கிக் கொண்டு...

கிழவன் சொல்லுறதும் உண்மை. இண்டைக்குக் கிழவனுக்குச் சொன்னமாரிக் காசு கிடைச்சால் வீட்டை கொண்டு போய்க் குடுப்பம் எண்டுதான் இருந்தனான். லட்சுமியிட்டை கிழவன் நேத்து வந்து “ஆள் எங்கை” என்று அலுத்துப் பேசினதும் வாசல்லை விடியவே வந்

திருந்து புறுபுறுத்ததும் மனதிலே அரிக்குது.

“சொன்னால் வருவன்தானே... ஏதோ செத்துப்போவிடுவன் எண்டமாதிரி ஓடி... ஓடி... வாரியள்... இஞ்சார்... கட்டாயம் உங்களுக்குப் பிறகுதான் நான் சாவன்” என்று ஆக்ரோசத்தோடே அளக்கிறன்.

“காசு வேண்டேக்கை நீர் வீட்டை வந்தவுடனே பெட்டியைத் திறந்து எடுத்துத் தந்தன். இப்ப நாளைண்டால் நல்லாய் அலையிறன்” கிழவன் எரிச்சலோடே சொல்லுறார்.

இதெண்டால் ஞாயம்தான். கிழவன் தந்த கடனுக்குப் பொறுப்பாய் கிழவனுக்கு நான்குடுத்த நோட்டையே, முந்தநாள் முதலை நான் திருப்பிக் குடுத்ததாலே, என்றை நம்பிக்கையிலே வட்டி வேண்டாமலே திருப்பித் தந்தது கிழவன். எண்டாலும் ஊரிலே இப்பவும் எனக்கு நாணயமிருக்குது. கடனைக் குடுக்கச் சீட்டைத் தொடங்கினன். சீட்டைக்கட்ட மாதாமாதம் சில்லறையாய்க் கடனும் வாங்கிறன். “சீட்டு முதலாளி” எண்டொரு பேரும் எனக்கு வந்து வாச்சுது. இருபதுபேரை இழுத்துப் பறிக்கிறன். இப்பதான் எட்டாவது சீட்டு.

ஒரு மாதம் முந்தித்தான் சந்தியடியிலே ஒருத்தர்; சந்தையடியிலே இரண்டுபேர்... மொத்தமாய் எங்கடை பக்கத்திலே பதின்மூண்டு பேர்... போன போன இடத்திலே... ஒண்டுமறி

யாமை காலமை ஏழரைக்கே அநியாயமா செத்த பிணங்களா வைவ...

“என்றை சீட்டு இரபதிலை எடுத்த ஏழிலை... ஒண்டோ... இரண்டோ... அல்லாட்டி நாளை முடிஞ்சால்...” சுவரிலை மாட்டி யிருந்த தேசிய சேமிப்பு வங்கிக் கலண்டர் என்னைப் பார்த்துப் பல்லிளக்குது.

சரி, விசயத்துக்கு வரவே ணும். கிழவனிட்டை வாங்கின கடன் 1700/- ரூபா; வட்டி 1530/- ரூபா; மூண்டு வருசத் துக்கு முந்தின கடன் எண்ட தலை இரண்டு வட்டிதான்... (இதிலையும் ஒருவித திருப்தி). “அப்ப எவளவு குறைக்கிறியள்” எண்டன். “அப்பசரி... ஐம்பதை குறையுமன்” எண்டார். ‘என்ன ஐநூறையோ’ எண்டு மனதிலை ஒருகணம் குதாக்கலம்... என்ன செய்யிறது? கிழவன் ஐம்பது ரூபா எண்டுதான் சொல்லிச்சது. அப்பியெண்டா வட்டி 1480/- ரூபா கொடுக்கவேணும். ஆனால் காச கொஞ்சம் கூடக் கிடக்குது; பிறகேன் குறை வைப்பான்.

கணக்கைப் பார்த்து சரியாக 1530/- ரூபா வட்டி முமுதையும் கழிக்காமல் குடுக்கிறன். கிழவன் எண்ணிப்பார்த்துவிட்டு “ஏன்” எண்டு என்னைப் பார்க்குது.

நான் தலையை உயர்த்தி நெஞ்சை நிமிர்த்தி “நீங்கள் இஞ்சை வந்து அலைஞ்சதுக்கு” எண்டு அவர் கழிச்ச ஐம்பது ரூபாவையே கூலியாகக் குடுக்கிற

தாக ஒரு பாசாங்குப் பேச்சுப் பேசுகிறன்.

முந்தநாள் பின்னரம் இப் பியெருமுறைப்பாட்டோடை வந்தவள் லட்சுமி; “என்னப்பா ஊரெல்லாம் ஒரே கதையாம். ஏதோ ஒரு தங்கச்சிக்கு ஒரு வீடு கட்டிக் குடுத்தனங்களாம்... நகை போட்டனங்களாம்... அவ்வளவு தானே... இப்ப பெரியக்கா சொல்லுறா... இவ்வளவு கால மும் உழைச்சதெங்கை உன்றை புருசனுக்கு... உன்றை குஞ்சுகள் இரண்டும் குமராகப் போகுதுகள் வாடை வீட்டிலை இருந்து கொண்டு அதுகளுக்கென்னடி செய்யப்போறாய்... எண்டு” நியாயந்தான்!

ஓம்... எனக்கு வாச்ச இரண்டு குஞ்சுகள்... பெட்டை யள்தான். அதிலை என்ன?

உழைச்சதெல்லாம் எங்கை போச்சது? கணக்கைக் கவன மாய்த்தான் பாத்தனான்... திண்டு குடிக்கச் சம்பளம் போதுமே?

ஐம்பதாயிரம் கடன்பட்டு உரோசத்தோட மூத்த தங்கச் சிசுக் கலியாணம் செய்து வைச் சன்... ஆனால் கணக்கிலை ஒன் டைத் தாண்டுது கடன்... எப் பிடி இந்தமாதிரி வந்தது?

இப்ப யோசிக்கக் கொஞ்சம் விளங்குது. அப்ப நவரத்தாரிட் டையும் இரத்தினம்மானிட்டை யும் நகை வேண்டித்தான் அடை வுவைச்சனான். கொஞ்ச நாள் போக நவரத்தார் மகளை வெளி

நாடனுப்ப நகை வேணுமெண் டார்; இரண்டு மாதம் பிந்தி இரத்தினம்மான் மேளுக்குக் கல்யாணம் எண்டார்; சொன்ன சொல்லைக் காப்பாத்த வேணும்! என்ன செய்யலாம்... நான் ஒரு கவுண்மேந்து உத்தியோகத்தன்... சிவதாசின்ரை பெண்டில் பெரிய கிளி... பாக்கியம் சிவயோகத் தின்றை மேள்... சிங்கப்பூர் நட வம் வீடு... மிஸ்சிஸ் சிவலிங்கம் எங்கடை இலட்சுமி... அதுதான் கோணி வீட்டு இலட்சுமி.. இப் பியே நீண்டு வளந்த பட்டி யல்லை உள்ளதும்... இல்லாதது மான சனமெல்லாத்திட்டையும் ரேலிங்... ரேலிங்... சொன்ன சொல்லைக் காப்பாத்த வேணுந் தானே... ஒண்டரை வரியம் ஓடி முடிஞ்சது. உழைச்சது... சாப் பாட்டுக்கும் மற்றத் தங்கைச்சி வாசுகியின்ரை செலவுக்குமாய் இழுத்துப் பறிச்சுப் பறந்து போச்சது... ரேலிங்... ரேலிங்... முதலும், வட்டியும் சேர்ந்து பெத்த குட்டியள் பேரப்பிள்ளை, பீட்டப்பிள்ளை, கொப்பாட்ட னையும் கண்டதால்தான் ஐம்ப தாயிரம் ஒண்டாச்சது... உண் மேலை நான் மக்களைப் பெத்த மகாராசன்தான்.

நான் பெருமூச்சிலை கரைய கிழவன் கையூண்டி எழும்பிப் போல்லையுண்டியபடி வெளியிலை போகுது... லட்சுமி என்னட டைச் சொல்லுறான்... “அது பாவம்... கிழவன் ஏன் கொதிச்ச வீங்கள்?” — நேத்து என்னை வீட்டிலை தேடிக்காணாமல் கிழ வன் என்னைப் பேசினதென்ப தையே எனக்குச் சொன்ன லட்சுமி “ஏன்” எண்டு நிதானமாய்க் கேக்கிறான்.

நாகரிகத்தின் தோற்றம்

மனித நாகரிகத்தின் தோற்றம் தீயை உண்டாக்க மனிதன் கற்றதுடன் ஆரம்பமானது. அதாவது வேலையை வெப்பமாக்கலாம் என்ற கண்டுபிடிப்புடன் ஆரம்பமானது. மனித நாகரிகத்தின் அடுத்த தாவல், அதாவது நவீன யுகத்தின் தோற்றம் எஞ்சின்களுடன் ஏற்பட்டது. அதாவது வெப்பத்தினின்று வேலையைப் பெறலாம் என்ற கண்டுபிடிப்புடன் நவீன யுகம் உருவானது. — ஏங்கெல்ஸ்

ஏன்? எனக்குத் தெரியுமே? “நானாக்கு முதலாந் திகதி... சீட்டுக் காச குடுக்கவேணும்... இது வரேலை எட்டுப்பேர்தான் தந்தவை... என்ன செய்யப் போறியள்” லட்சுமி இதையும் கேக்கிறாள். தந்த எட்டிலை இருந்து தானே இப்பவும் வறுகின்னான். “உம்... நாளைக்குத்தானே...”

எங்கடை அரசன்... அவன் தான் இலங்கை வேந்தனுக்கு... இராமர் சொன்னவராம்...

இப்ப... பணம் எண்ட ஆயுதத்தை என்னட்டை இழந்து பரிதவிக்கிற நவீன ராமர்களான என்ரை கடன்காறருக்கு இலங்கை வேந்தனாகிய — நான் திருப்பிச் சொல்லக்கூடிய சொல்லு...

“இன்று போய்... நாளை வா...”

ஒரு பழம் புதுக் கவிஞர்

ஆசிரியர் த. சிவராமலிங்கம் என்ற பேருக்கு உரிமையாளராக இருந்தவரும் தொடர்ந்து பிரமில் பானுச்சந்திரன், தர்மூ ஓளரூப் சீவராமு என்பன உட்படப் பல் வேறு பேர்கட்கு உரிமையாளராக இருந்தவரும் இலங்கையின் திரு கோணமலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும் தர்மூ சிவராமு என்ற பெயரில் புதுக்கவிதை வட்டங்களில், முக்கியமாகப் புதுக்கவிதை இயக்கத்தின் எழுச்சிக்காலத்தில், ஒரு பிரதான புதுக்கவிதையாளராகக் கருதப்பட்டவருமான எழுத்தாளரின் கவிதைகள் பற்றிச் சற்றே எழுதலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

தர்மூ சிவராமுவின் கவிதைகள் பற்றி விமர்சிப்பதில் அவற்றின் உள்ளடக்கம், கவித்துவம் என்பனபற்றியே எழுத விரும்புகிறேன். அவரது இலக்கியக் கொள்கையையும் சமுதாயப் பார்வையையும் முடிந்தவரை அவரது கவிதைகள் மூலமே காண முனைகிறேன். அவருக்கும் அவரது இலக்கிய வட்டத்துக்குமிடையிலான வாதங்களில் கைவைக்க நான் விரும்பவில்லை. தர்மூ சிவராமு தன் கவிதைகட்கு வழங்கிய முன்னுரைகளைக்கூட என் விமர்

சனத்தில் நேரடியாகப் பயன்படுத்தாமலிருக்க முயற்சிக்கிறேன். அவரது அரசியல், சமுதாயக் கொள்கைகள் தெளிவீனமானவை. அவரிடம் கம்யூனிஸ்ட் வினோதமும் வெகுசனங்கள் பற்றிய கீழான மதிப்பீடும் போக, வலிமையான முரண்பாடற்ற அடிப்படை எதுவுமே இல்லை. அவர் தன்னைப்பற்றி வைத்திருக்கிற உயர்வான அபிப்பிராயத்தைப் பற்றியும் எனக்குக் கவலையில்லை. அவரது இலக்கியக் கொள்கையை விவாதிப்பதற்குரிய இடமும் இதுவல்ல. இக்கட்டுரையை அவரது கவிதை பற்றிய ஒரு மறுபரிசீலனை என்று கொள்ளலாம். தமிழ்ப் புத்தி ஜீவி வட்டாரத்தில் ஒரு பரவலான மனோபாவம், தெளிவாக எழுதுபவனை நல்ல ஆசிரியனாக ஒப்புக்கொள்ளலாம், ஆனால் எல்லோருக்கும் விளங்கக்கூடியதை எல்லோருக்கும் விளங்கக் கூடுமாறு எழுதுபவன் எப்படி மேதையாக முடியும்?

எனவே புதிர் போடுகிறவன் மேதையாகிறான். புதிர் கூட என்னவென்று புரியாதவாறு எழுதுபவன் ஞானியாக, யோகியாக, ரிஷியாக உயர்ந்து விடுகிறான். தர்மூ சிவராமுவைத் தூக்கிய்

பிடித்த கூட்டம் இப்போது கொஞ்சம் ஓய்ந்துவிட்டது. காரணம் அவர்களது அறிவு தெளிந்துவிட்டமையோ, புதிர் போட நிறையப்பேர் முனைத்துத் தமிழ்க் கவிதை பழைய விடுகதையும் அல்ல புதிய விடுகதையும் என்ற உண்மை அவர்களுக்குத் தெளிவாகிவிட்டமையோ, புதிர் கவிதையை அவர்களால் மேலும் ஒரு படி உயர்த்தவோ அதன் மூலம் 'உண்மை'யைக் காணவோ காட்டவோ முடியாமற் போனமையோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் 'எழுத்து' பத்திரிகை தொடக்கி வைத்த புதுக் கவிதை இன்று மரித்துப்போன ஒன்று.

தர்மூ சிவராமு கவிதைகளில் அவரது படிமங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. வெறும் படிமம் கவிதையாகிவிடாது. ஒரு படிமக் கோவைகூட கவிதையாகி விடாது.

பூமித் தோவில்
அழகுத் தேமல்.
பரிதி புணர்ந்து
படரும் விந்து
இருளின் சிறகைத்
தின்னும் கிருமி.
வெளிச்சச் சிறகில்
மிதக்கும் குருவி.

மேற்படி 'கவிதை' விடிவின் சித்தரிப்பு. இதுபோல மேலும் சில உள்ளன. இங்கே படிமங்கள் நான்கு ஒன்றுக்கொன்று உறவற்று நிற்கின்றன. (அர்த்தம் பற்றிய கேள்விக்கே நான் வரவில்லை) இங்கே கவிதை தரக் கூடிய ஒரு அனுபவத்தை என்

னற் பெறமுடியவில்லை. இதை விட ஆழமான அர்த்தத்துடன்,

அணுவின் துகளில்
முனைத்த காளான்.
கூடு பிளந்து
எழுந்த பூதம்.
அறிவின் தகனச்
சுடலை மேகம்.

என்று அணுகுண்டு பற்றி எழுதினாலும் (இது தர்மூ சிவரா முவின் கவிதையல்ல) அது கவிதைக்குரிய அனுபவ முழுமையைத் தராது.

கல்விச்சு என்ற தலைப்பில் இன்று (அதாவது இக்கணம்) என்பதே நேற்று நாளை ஆகிய இரண்டுக்கும் காரணமாகின்றது என்று சுட்டிக்காட்டுகிறார்:

காலக் குளத்தே
நாளை நேற்றென்றே
அலையேன் புரள்கிறது?
'இன்று' எனும் கல்த்துளிகள்
வீசி விழுவதனால்.

கல்த்துளி என்பது ஒரு புதுமையான வார்த்தைப் பிரயோகம். ஆனால் அந்த வலிமையான கற்பனையின் வளம் வார்த்தைப் பிரயோகத்துக்குள் மட்டுமே அடங்கி விடுகிறது. இன்று என்பதைக் குறிக்க கற் துணிக்கைகள் போதாது போகின்றன. ஒவ்வொரு அலையுமே நேற்றுகவும் நாளையாகவும் அமைவதோடு அல்லாமல் இன்றாகவும் நின்று இயக்குகிறது. மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது (சில வேளை யாருக்கும் பிரமிப்பூட்டக்கூடிய இந்தப் படிமம் நிதானமாக யோசிக்கும்

போது தன் போதாமையை வெளிப்படுத்திவிடுகிறது. கவிதை மட்டுமல்ல, ஒரு சிந்தனையாகவே கூட இது ஒரு குறைப் பிரசவம் தான். இவ்விதமான பல கவிதைகளை தர்மு சிவராமுவின ஆரம்ப கால எழுத்துமுயற்சிகளின் குறைபாடுகள் என்றே ஒதுக்கிவிட்டாலும் அவரது பிற்காலப் படைப்புக்களிலும் இந்தவிதமான ஆழமின்மை (அல்லாதவிடத்துக் கருத்துக் குழப்பம்) தலைநீட்டவே செய்கிறது, குருசேஷ்தரம்' கவிதையில்,

இன்று வேலை நிறுத்தம்
'கடமையைச் செய்
பலனை எதிர்பார்க்காதே'
என்று சொல்லி விட்டுக்
காரில் நழுவப் பார்த்த
கண்ணபிரானுக்குக்
கல்லடி.
கவரெங்கும்
பசிவேத சுலோகங்கள்.
அர்ச்சுனன் கிளைத்து
அரக்கனாய்
காத்த வீர்யார்ச்சுனனாய்
தலை ஆயிரம்.
கை இரண்டாயிரம்
கண்ணபிரான் நெற்றியிலே
உதிரத்தின்
நாமக்கோடுகள்
விஸ்வரூபத்துக்காக
முயற்சிக்க வலுவில்லை.
இருந்த கால்களில் எழும்ப
முயன்றான்
கீதையைக் கேட்க
அர்ச்சுனன் இல்லையென்றால்
கூப்பிடு கௌரவரை'யென்றான்
பறந்தது போன் செய்தி
பொலீசுக்கு.

இங்கே அர்ஜுனன் தொழிலாளிகளைக் குறிக்கிறான். பொலிஸார் கௌரவர் என்றால் கண்ணன் யார்? முதலாளி என்றே தென்படுகிறது. முதலாளி-தொழிலாளி உறவு கிருஷ்ணர்ஜுன உறவா? பொலிஸ் முதலாளிக்கு எப்போது எதிர்த்தரப்பில் இருந்தது? கண்ணபிரான் ஒருவேளை கருங்காலியோ அல்லது தொழிற்சங்கத் தலைமையிலுள்ள துரோகியோ என்றால் கூட கௌரவர் எப்படிப் பொலீசாராக முடியும்? தொழிலாளி போராடுவது முதலாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராக அல்லவா? பொலீசார் கௌரவரின் சேனை என்று வேண்டுமானால் வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் கடமையைச் செய் பலனை எதிர்பாராதே என்பது எங்கே பொருந்துகிறது? கீதோபதேசமே அது தானா? தர்மு சிவராமுவுக்கு வெகு ஜனங்கள் என்றாலே கும்பல், சிந்திக்கத் தெரியாத முட்டாள்களின் கூட்டம். அதை இழிவுசெய்யும் பணியில் கீதையையும் கொச்சை பண்ணிவிடுகிறார். இங்கே ஒரு சராசரியான கிண்டல் உள்ளதே தவிர கவித்துவமோ முழுமையான ஒரு குறியீட்டு முறையோ உருவாகவில்லை. பூர்ஷுவா, நம்பிக்கை என்ற கவிதைகளும் இத்தகைய குழப்பத்தையே ஊர்ஜிதம் செய்கின்றன.

மாக்ஸியத்தை அறியாமல் மாக்ஸியம் பற்றித் தன் மனதில் ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒரு படிமத்தை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு அதைத் தாக்கி அழிப்பது என்று கங்குணங்கட்டி நின்றவர்கள் வரிசையில் இன்னொ

ருவர் என்பதை விட தர்மு சிவராமுவின சமுதாயப் பார்வைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்க என் னால் இயலவில்லை.

புதுக்கவிதை எனப்படுகிற படைப்புக்களில் பெருவாரியான வற்றுள் கவித்துவம் சாராத அம் சங்களில் புதிர்போடுவதும் வரட்டுத் தத்துவம் பேசுவதும் உள்ள டங்கும். தர்மு சிவராமுவிடம் இவ் விரண்டையும் காணலாம். அவரது குத்தலான நகைச்சுவை உணர்வு காரணமாக அவரது கவிதைகள் சிலவற்றை ரசிக்க முடிகிறது. அவரது கவிதையில் வலிமையான அம்சமே, என்னளவில், அவரது சாதாரணமான குத்தல் தான். அவர் போடுகிற புதிர்கள் சராசரிப் புதுக்கவிதைப் புதிர்களை விட ஒரு படியாவது உயர்வாக இருந்தாலும் அங்கு மனதில் தங்குகிற மாதிரி அதிகம் இல்லை.

தாசி

.....
'குலக்கொடி நான்
ஆனால் இது
பசிக்கொடுமையில்'' என்றாய்
எனவே நான்
பேரம் பேசவில்லை.
.....

.....
விழித்தெழுந்த போது கண்டேன்
உன் கண்களில் ஒரு
மலட்டுத்தனம்.
.....
.....
நேற்றிரவு
பேரம் பேசியிருக்கலாம்

என்ற பாங்கில் விபச்சாரி ஒருத்தியுடன் ஒருவனது அனுபவத்தின் சித்தரிப்பும் "நிஃழ மறுத்த அற்புதம்" என்ற கவிதையில் (ராமன் உணர்வு பூர்வமாக மிதிக்கிறான், கல் உயிர்க்க மறுத்தது.)

"தஸ்" என்றான்
மனிதன் ராமன்.
வழி நடந்தது
அவதாரம்.

என்று வரும் வரிகளும் அவரது குத்தலான கிண்டலுக்கு இரு உதாரணங்கள். இதிலே அவரது ஆழமான தத்துவச் சிந்தனைகளைத் தேடுவோர் இருக்கலாம். அவர்களுள் நான் இல்லை. சில கவிதைகளில் துளியும் ஆழமே இல்லை. இந்தியமரபில் கேட்டுப் புரித்துப் போன தத்துவக் கருத்துக்கூட தர்மு சிவராமுவின 'ஞானத்தை' ஒரோரு சமயம் மிஞ்சிவிடுகின்றன. உதாரணமாக,

வழி

வயிற்றுப்பசி தீர்க்க
வாராதா என்றேங்கி
மழைக்கு அண்ணாந்த
கண்கள்
கண்டு கொண்டன.
வானம்
எல்லையற்றது.

அதே சமயம் இந்திய மரபில் மாயை பற்றிய பார்வையைப் பயன்படுத்தி அவர் படைத்த கவிதையில் மிக ஆழமாக ஒன்றும் இல்லையென்றாலும் "அருவருவம்" என்ற அக்கவிதையில் செம்பாறையாகத் தோன்றிய களிபண் பாறை என்று அதை உதைத்த

போது காலில் குத்த அது பாம்பென்று மனதில் பயமுறுத்துகிறது. பின்பு நெருங்கிப் பார்க்க அது செம்பாறையே என்று தெரிகிறது.

காவியம்

சிறகிலிருந்து பிரிந்த | இறகு ஒன்று | காற்றின் தீராத பக்கங்களில் | ஒரு பறவையின் வாழ்வை | எழுதிச் சென்றது.

என்ற கவிதையும் (அவர் இதை முதலில் ஆங்கிலத்தில் எழுதினார்.)

“அவனுக்கு ஏழே வயதாய் இருக்கலாம் | ஆனாலும், பார் | அவன் காற்றை அடக்கிவிட்டான் | ஒரு காற்றுடிக்கொண்டு” என்பதும் (பின்னையதன் மொழி பெயர்ப்பு எனது) மிகவும் சராசரியான சிந்தனைத் துணுக்குகள்.

கவிதை வட்டத்தில் விஞ்ஞானம் தெரிந்தவர்கள் கொஞ்சம் குறைவு என்பதாலோ என்னவோ $E=Mc^2$ என்னும் தலைப்பில் அவரது கவிதைக் குழறுபடிகள் தப்பி விடுகின்றன. அஜீரணமான விஷயங்களை வைத்துக்கொண்டு வித்தை காட்டுவதில் அவருக்கு மாக்ஸியம் மட்டுமே அகப்பட்டது என்று யாரும் சொல்விவிட முடியாது. விஞ்ஞானமும் தான். “ஊமை” கவிதையில், “நட்சத் திரங்களைவிட நியைவே பேசுவது அவற்றிடையே உள்ள இருள்” என்பது வருகிறது விஞ்ஞான ரீதியான ஒரு உண்மை. இதை ஊமை “பேச்சுக்கும் அப்பாற் தாண்டிக்” கண்ட கலையென்று

காட்ட முனையும் ஊமையில் சமிக்ஞையைக் குறிக்க முற்படும்போது, ஊமையின் சமிக்ஞை பேச்சுக்கு அப்பாற் தாண்டிய விஷயம் இல்லை என்பது ஒரு புறமிருக்க, வலிந்து திணிக்கப்பட்ட விஞ்ஞானத் தகவல் உண்மையில் அவர் கூறவந்த கருத்துடன் நன்கு உடன்படவில்லை.

தர்மு சிவராமுவைத் திறமையற்றவர் என்று ஒதுக்க நான் முயலவில்லை. ஆனால் அவரது சமுதாய உணர்வின் போதாமையு, பல விஷயங்களை ஆழமாக அணுக முடியாமல் அவரை மறித்துவிட்டது என்பது என் கருத்து. அவரது கவிதைகள் எதையோ சொல்ல முனைகின்றன. ஆனால் சொல்ல முனைந்தது, அங்கு இல்லாததாலோ அல்லது கவிதை மூலம் ஒரு முழுமையான அனுபவத்தை அவரால் பரிமாறவோ பகிரவோ இயலாது போனதாலோ (கொஞ்சம் சிரமப்பட்டு வாசகனுக்கு ஒருபடி மேலேயே சஞ்சரிக்கும் நிர்ப்பந்தம் காரணமாக?) அகப்படாமல் நழுவிவிடுகிறது. பல புதுக்கவிதையாளர்களிடம் காண முடியாத ஒரு வேகத்தை அவரது கவிதைகளில் (எப்போதும் இல்லாவிட்டாலும் அடிக்கடி காணலாம்.

“சேற்றில் விழுந்த சொற்கள் தானியமாயின.

புற்றரைமீது பூக்களாயின.

போன்ற வரிகள் பைபிள் வாசகங்களை நினைவூட்டினாலும் அங்கு கவித்துவமான புதுமை இல்லாமல் இல்லை.

கவிதை பற்றிய அவரது கவிதை அவரது திறமையான எழுத்துக்களில் ஒன்று— ஆயினும் அதன் புதிர் தன்மைதான் முதலில் மனதில் படுகிறது.

திமிங்கிலம் பிடிக்கக் / கப்பலேறி / கடல் நீர் குழிபறித்தேன்; / வந்து கல்வி / வசப்படுமென்று / புலிக்கு இரையாய் / தூண்டிற் புழு தொங்க விட்டு / மரத்திலேகாத்திருந்தேன் / தூண்டில் துளிர்ந்து / இலையிலூர்ந்து / வசமாயிற்று / புயல்; / நீர் சுழன்று குழிந்து / பிடிப்பட்டது / பிரளயம்.

கவிதையின் தற்செயலான தன்மையை வலியுறுத்தும் இக்கவிதையை எடுத்த எடுப்பில் புரிந்துகொள்வது பெரும்பாலான வாசகர்களுக்குச் சாத்தியமில்லை. (அவர்களைப்பற்றி அவருக்கும் அக்கறையில்லை?)

ஆனால் தர்மு சிவராமு ஒன்றும் பெரிய மேதையும் இல்லை. இன்று புதிர்களும் அரைவேக்காட்டுத் தத்துவங்களும் மலிந்து விட்ட இந்தியத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதையில் தர்மு சிவராமுவின்

முக்கியத்துவம் அதன் முன்னோடி என்ற அளவில் நிலைக்கும். அந்த அளவை மீறி அவரது கவிதையை நிலைக்கவைக்க அவசியமான ஒரு பரிமாணம் அவரிடம் இல்லை. தர்மு சிவராமு தன் வரட்டுத் தனத்தால் தன் திறமைக்கே வேலியிட்டுக்கொண்ட ஒருவர் என்றுதான் எனக்குப் படுகிறது.

அவரது கம்ப்யூனிஸ எதிர்ப்பும் வக்கிரமான சமுதாயக் கண்ணோட்டமும் எப்போதும் தன்னையே மையமாகக் கொண்டு முழுச் சமுதாயத்தையும் தன் தேவைகளை ஒட்டி அமைந்த ஒன்றாக நோக்கும் ஒரு பார்வையின் வெளிப்பாடுகளே. சமுதாயத்திலிருந்து ஒதுங்கி வாழ்ந்த யோகிகளும், ஞானிகளும், சித்தர்களும் காலங்காலமாக இருந்திருக்கிறார்கள். தர்மு சிவராமு அந்த ரகம் இல்லை. நிச்சயமாக அவரது கவிதைகளில் தெரிவது ஞானமே அல்ல—மனித நேயமின்மைதான் ஞானத்தின் அடையாளமென்ற யாரும் கருதினாலொழிய:

மாணவர்களும் கல்குலேற்றர்களும்

வட அமெரிக்காவில் பெருவாரியான இளம் மாணவர்கட்கு எண்களைக் கையாளும் திறமை குறைவாகவே உள்ளது. இதன் காரணம் முறையான கணிதப்பயிற்சிக்கு உட்படுத்தப்பட்டுப் பயில்வதற்கு முன்னமே கல்குலேற்றர்களையும் கொம்பியூட்டர்களையும் பாவிக்க ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். கணித அடிப்படைகள் பற்றிய தெளிவின்றி இயந்திரரீதியாக இந்த வகையான உபகரணங்களைப் பயன்படுத்துவது அறிவுக் கூர்மையின் வளர்ச்சிக்குப் பாதகமானது என்று கல்வியாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஆயினும் கல்குலேற்றர்கள் கொம்பியூட்டர்கள் இன்று சாதாரண வியாபாரப் பண்டங்களாகி விட்டன. எனவே அவற்றின் உபயோகத்தை நெறிப்படுத்துவது, மிகவும் சிரமமான காரியமாகியுள்ளது.

நாம் போம் வழி

நாடகமேடையின் முன்திரை விலகப் பின்திரையில் நீல ஒளி படர்கிறது. வேறு ஒளி மேடையில் இல்லை. இருநூறுவங்களாக நடிகர் தெரிவர். அவர்கள் புகையிரத வீதியொன்றை அமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பது அவர்கள் பாடும் பாடலிலிருந்தும் அவர்களது ஊமச் செயல்களிலிருந்தும் புலப்படுகிறது. 'ஏலேலோ', 'ஐலசா' ஆகியவற்றை அனைவரும் சொல்லுவர்.

அனைவரும்: ஏலேலோ!... ஐலசா!... ஏலேலோ! ஐலசா!
ஏலேலோ! ஐலசா!

உரைஞர்: ஒரு தட்டு — ஏலேலோ
மண்ணெடுத்து — ஐலசா!
நான் போட்ட — ஏலேலோ!
ரயிலு ரேட்டு — ஐலசா
நான் போட்ட — ஏலேலோ!
ரேட்டுக்குள்ளே — ஐலசா?
நம்ம துரை — ஏலேலோ!
வருவாரிப்போ — ஐலசா!
நம்ம துரை — ஏலேலோ!
வந்தவுடன் — ஐலசா!
நமக்குப் பணம் — ஏலேலோ!
தருவாரிப்போ — ஐலசா!
கொடுக்கிறது — ஏலேலோ!
ராணித்துட்டு — ஐலசா!
எடுக்கிறது — ஏலேலோ!
மணிப்பிரம்பு — ஐலசா!

“நம்ம துரை வருவாரிப்போ” என்ற அடி வரும்போது இது வரை மேடையின் முன் இடது புறத்தில் நின்று பாடிக்கொண்டிருந்த மூன்று உரைஞர்களில் ஒருவர் இரண்டடி விலகிநின்று, துரைபோல் ஒரு தலைப்பாகையை அணிந்து, வாயில் ஒரு புகை பிடிக்கும் 'பைப்பைக்' கொழுவிக் கொண்டு, கையில் பிரம்புடன் ஆயத்தமாக நின்று, பாடல் முடிவடைய கம்பீரமாக ராஜநடை போட்டு வீதியமைப்போரிடம் சென்று நிற்க, மேடையில் ஓரளவு

ஒளி படர்கிறது. உடனே வீதி அமைப்போர் ஒருவர் பின் ஒருவராக வரிசையாக நின்று, முன்னுக்கு நிற்பவரின் தோள்களை இரு கைகளாலும் பற்றிக்கொண்டு, குந்தியிருப்பர். துரை வரிசையின் நடுப்பகுதியில் இருக்கும் ஒருவரது தோளில் ஏறி இருக்க, எல்லோரும் எழுந்து நிற்பர்... (யாராவது தோளில் ஏறியிருந்தால்தான் இவர்களால் எழுந்துநிற்க முடியும்போலும்) மற்றுமொரு உரைஞர் பச்சைக்கொடி காட்டி 'வீசில்' ஊத, வரிசையில் நிற்பவர் "சு...!" என்று கத்த, எல்லோரும் புகையிரதம்போல் அசையத் தொடங்குவர். அவர்கள் 'சுக்குப்புக்கு' என்று கத்திய வண்ணமே ஒருவர் ஐந்து தரம் 'சுக்குப்புக்கு' சொன்ன பின்னர் உரைஞர் ஒருவர் முன்னர் பாடிய 'ஒரு தட்டு' பாடலை பாடுவர். 'றெயில்' விடுவோர் 'ஏலேலோ', 'ஐலசா' வுக்குப் பதிலாக 'சுக்குப்புக்கு'வைச் சொல்லுவர். இவ்வாறு பாடல் முடியும்போது 'றெயில்'லோடிவிட்டு மேடையின் பின் இடது புறத்தால் வெளியேறுவர். வெளியேறியதும் மேடையில் இருள்,

இதையடுத்து மேடையின் முன் இடதுபுறத்தில் ஒரு ஒளிப் பொட்டுப் பிரகாசிக்கிறது. அந்த ஒளியில் உரைஞர் மூவரும் நிற்பது தெரிகிறது.

- 1: வந்தனம் கூறுகிறோம் — இங்கு வந்த அனைவர்க்கும் கைகளைக் கூப்பி — வந்தனம்...
- 2: வந்தவுடனேயே நாங்கள் — உம்மை வந்தனை கூறியேன்வரவேற்கவில்லை — வந்தவுடனேயே...
- 3: நொந்துபோயுள்ளோமையா — நாம் நித்தமும் வந்தனை கூறியேவந்து—நொந்துபோ...
- 1: நொந்தவலுப்பிலே நாங்கள்—ஊரில் வந்தனை கூறி வணங்குதல் விட்டோம் —நொந்த...

மேடை முழுவதும் படிப்படியாக ஒளி படர்கிறது. அங்கு பலர் கடினமான வேலைகளைச் செய்வதில் ஈடுபட்டுள்ளனர். பின்வரும் பாடல்களின் பொருளுக்கேற்ப அவர்கள் அசைவுகளும் சைகைகளும் அமையும். உரைஞர் பாட, ஒவ்வொரு இரண்டாவது அடியின் முடிவில் இவர்கள் முதலாவது அடியைத் திருப்பிப் பாடுவர்.

உரைஞர்

- 2: கல்லுடைத்ததும் நாமே — நல்ல கல்வீதி அமைத்ததும் நாங்களே ஐயா — கல்லுடைத்...
- 3: சொல் லொணாத்துயர் பட்டு — இங்கு புகைவண்டி வீதியும் அமைத்தோமே ஐயா — சொல்...

- 1: ராஜ காரியமென்றே — எம்மை
அடிமைகள் ஆக்கினார் அன்றைய அரசர்! — ராஜ காரி...
- 2: ராஜ அதிகாரம் மாறி — இன்றும்
எம்மையே நம்சிலர் ஆள்கிறார் போங்கள்! — ராஜ அதி...
- 3: 'பீடபிளியுட' என்றும் — மற்றும்
'சிஜி ஆர்' என்றும் வந்திட்டபோதும்! — 'பீடபிளியு...
- 1: பிக்கான் மண்வெட்டி யோடு — இன்றும்
வீதிகள் அமைப்பவர் நாங்களே ஐயோ! — பிக்கான்...

உரைஞர் முன் இடது புறத்தில் ஒதுங்கி நிற்க, வீதி அமைத்தவர்கள் உரிய அசைவுகள் நடப்புகளுடன் பாடுகின்றனர்.

- அவர்: ஊருக்கு வீதிகள் போட்டோமே நாங்கள்
நாட்டுக்கு ரேட்டுக்கள் போட்டோமே நாங்கள்
- அவன்: வீட்டுக்கு நாம்போக ரேட்டுக்கள் இல்லை
வளவுக்கு நாம்போக ஒழுங்கையும் இல்லை.
- சின்னவன்: வீதிக்கு நாம்வர வழிகளும் இல்லை.
வீட்டுக்கு வாகனம் வானத்தால் வருமோ?!
- அப்பு: ஆசுப்பத்திரிக்கு நோயாளி போக
வீட்டுக்கு வாகனம் வரவோ வழிஇல்லை!
- ஆச்சி: செத்தவரை பாடையிலே சுமந்து செல்லுமாப்போல்
சுகவீன காரரை நாம் தோளிலே சுமப்போம்!
- சிறியவன்: இந்தநிலை இன்றுங்கூட எங்களுக்குண்டு
இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலு முண்டு!

ஒவ்வொருவரும் தத்தம் மனநிலைக்கேற்ப பல்வேறு உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தியவாறு உறைநிலையில், மேடையில் பரவி நிற்க —

உரைஞர்

- 2: இப்ப காணியிலே ஏணியிலே ஏறுது
ரேட்டுக் காணியெல்லாம்
ரெக்கட்டிலே ஏறுது.
- 3: அதைக் கண்டிட்டு எங்கடை
பெரிய வளவுக்காரர்
அந்த நாணயிலே
நாட்டாண்மை வேணையிலே
- 1: பார்வைக் கெட்டிய தூரமெண்டும்
கூப்பிடு துலையெண்டும்
கல்லெறிஞ்சு எல்லை வச்சும்
களவிலே முடிச்ச பளமுறுதித் தோம்புகளை...

- 2: பச்சைக் கற்பூரம் மணக்க
கிண்டி வெளியாலை கிளறி எடுக்கினை-
- 3: நாலு தலைமுறையா தலைவச்சுப் படுக்காத
திசை திரும்பி வருகினை காணியனைத்தேடி.
- 1: அந்தக் காலத்தில் அந்தக் காணிகள்...

என்று நிறுத்தி, உரைஞர் அங்கு உறைநிலையில் நிற்கும் அவர்களைப் பார்க்க, அவர்கள் விடுபட்டு—

- அவர்: ஒழுங்கை காணாத கலட்டுக் காணி,
ஒரு விதையும் முளைக்காத மலட்டுக் காணி.
- அவன்: இந்த வறந்தாத்திலே,
பாறை நிலத்திலே,
- அப்பு: சுண்ணாம்புக்கல்லு காலை இடற
நெருஞ்சி முள்ளு பாதத்தைத் தைக்க
ஈச்சம் முள்ளுப் பழுவறையிலே தீ
நாயுண்ணிப் பத்தை முதுகைத் தடவ
- சின்னவன்: அந்த ஆறுதல்லை
கொட்டில் கட்டிக் குடியிருந்து
குட்டிச்சுவரிலே சாஞ்சிருந்து
- சிறியவன்: மூண்டு தலைமுறை முடிஞ்சு போச்சு!
- அவர்: தலைமுறை மூண்டும் தலையிலே சுமந்தே
தெருவைக் கண்டம் வாகனம் ஏறினம்.

இதன் முடிவில் இவர்களில் 'அவர்', 'அவன்', 'சின்னவன்', 'சிறியவன்' ஆகியோர் ஏதோவொரு தீர்மானமான தீர்வுக்குரிய உணர்வுடனும், 'ஆச்சி', 'அப்பு' ஆகியோர் ஆற்றாமை உணர்வோடும் உறைநிலையில் நிற்க, உரைஞர், 'ஒரு தட்டு மண்ணெடுத்து' என்ற பாடலை, 'ஏலேலோ', 'ஐலசா' இல்லாமல் வெறுமனே கேனித் தொனியில் பாடியபடி, உறைநிலையில் நிற்பவர்களுக்கு மத்தியில் உலாவி வருகின்றனர். பாடியபின் உரைஞர் மீண்டும் முன் இடத்தில் நிற்க, உறைநிலையிலிருந்தவர்கள் விடுபட்டுத் தம்முள் உரையாடுகின்றனர்.

- அவன்: நாலு தலைமுறையா இருக்கிறம்
நாங்கள் இந்தக் காணியிலே.
- அவர்: ஒழுங்கா வந்து போக
வீடுகளுக் கொழுங்கை இல்லை.
- சிறியவன்: வண்டில் இழுக்கேக்கை நாம்பன்
ஒண்டுக் கிருந்தால் விழும் ஒழுக்கைப்போல்...
- சின்னவன்: வளைஞ்சு நெளிஞ்சு போற ஒற்றையடிப் பாதையிலே,

அப்பு: காலாதி காலமா நடந்து திரியிறம்.
அவர்: வழியொண்டு விடச் சொல்லி
வளவுக் காரரைக் கேட்டியள்
முடிவா அவர் சொன்ன தென்ன!!

வளவுக்காரரைச் சந்தித்துக் கதைப்பதுபோல் இவர்கள் உரையாடுகின்றனர். மூன்று உரைஞரும் உடனே தலைப்பாகை அணிந்து கையில் பிரம்புடன் வளவுக்காரரைக் நிற்க, இவர்கள் பணிவுடன் சென்று அவர்களிடம் உரையாடுகின்றனர்.

உரை 2: ஏது எல்லாரும் கூட்டமா வந்தாச்சு?!

.. 3: ஏதும் கலியாணம் செத்தவீடு சாமத்தியத்துக்கு, வெத்திலை வைக்க வந்திட்டியளோ?

.. 1: வெறுங்கையோடை நிக்கிறியன்?

அவர்: எப்ப எங்கடை கை நிறைஞ்சிருந்தது?!

அவன்: வெறுஞ் சிரட்டைதானே எப்பவும் எங்களுக்கு!

உரை 2: உறுட்டும் பிரட்டும் சிரட்டையும் கையும்!

அப்பு: எங்கடை குடியி நப்புகளுக்குப் போக ஒரு பாதை வேணும் ஐயா.

உரை 3: பாதையோ!? இப்ப பெருத்திட்டியளோ?!

.. 1: இவ்வளவு காலமும் வீடுகளுக்குப் போகாமலே இருந்த நீங்கள்?

ஆச்சி: ஒற்றையடிப் பாதை ஐயா, கல்லும் கலடுமையா!

உரை 2: பொத்தடி வாயை! காணிவிக்கிற விலையிலே, எங்கடை செம்பாடுகளுக்காலை பாதைவிடப் போறியளோ?!... பாதை?!...!

.. 3: சேட்டை விட்டியளோ' கொட்டிலெல்லாம் கொழுத்தித் தெருவிலே விடுவம், குடியிருக்க உங்களை!!

அப்பு: நோய் நொடி வந்து பாடாய்க் கிடக்க பாடையாய்க் கட்டில்லை ஆளைக் கிடத்தி...

சின்ன: நாலுபேர் தோள்ளை சுமந்து நடந்து கால் மைல் கடந்து தெருவைக் கண்ணு

சிறிய: காரிலை ஆளைக் கிடத்திக் கொண்டு ஆசுப்பத்திரிக் கோடுறம் ஐயா!

உரை 1: காரிலை ஏன்று கொண்டுபோறியன்? கால்நடையாகச் சுமந்து போங்கோ.

.. 2: காசும் மிச்சம், காலுக்கும் நல்லது.

அவர்: பகிடியை விடுங்கோ;
பாதைக்கு வழியைச் சொல்லுங்கோ கேப்பம்.

உரை 1: பாதைக்கு வழியோ!??
பாடைக்கு வழிதான் தேடுறும் இப்ப!

.. 2: கணக்கக் கதைச்சால் கலட்டியை அடைப்பம்!

3: பறந்துதான் பேந்து வீட்டை போவியள்.

அப்பு: தயவுபண்ணி உதவுங்கோ ஐயா.

உரை 1: போடா வெளியாலை!! உதைவேண்டாமல்!!

2: போங்கோடா!! போடா!!

3: அகண்ட பாதை கேட்டு வருகினை!

ஊர்வலம் நடத்தப்போகிணையாக்கும்!

—அவர்கள் அனைவரும் தத்தம் மனப் பாதிப்புக்கேற்ற உணர்வுகளுடன் மேடையின் வலதுபுறத்தால் வெளியேறுகின்றனர். வளவுக்காரர் மூவரும் முன்இடத்தில் ஒன்றாக நெருக்கமாகக் கூடி நிற்கின்றனர். அவர்கள்மீது ஒரு ஒளிப்பொட்டுப் படர் மேடை ஒளி அணைகிறது—

உரைஞர்

1: உவங்கள் இப்ப முன்னப்போல இல்லை.

2: சேட்டை விடப் பாக்கினை.

3: நாளைக்கே எங்கடை கலட்டுக் காணியனை அடைச்சுப் போடவேணும்.

1: எதாலை போவினை வருவினை என்று பாப்பம்.

2: ஒண்டு சொல்லுறன்... நாங்கள் இப்ப நூலிலை நிண்டு புடியாமல் ஆளுக்காள் விட்டுக்குடுத்து, அங்காலை இங்காலை வேலிபோட்டு அறுக்கை பண்ணிப்போடவேணும்.

உரைஞர்:

3: கூடிக்குறையிறதுகளைப் பேந்து பாப்பம்.

1: ஓம், உகிலை நிண்டு நூல் பிடிச்சு மினக்கெட்டால் எல்லாம் கெட்டுப்போம்.

2: சரி, வெளிக்கிடுங்கோ..., வேலிபோட வேண்டியதுகளைக் கவனிப்பம்.

3: என்னட்டைக் கிளுவை நிக்கிது.

1: நான் 'டக்டரைப்' பெட்டியோடை அனுப்பிறன்.

2: நான் ஆள் கொண்டுவாறன்.

வளவுக்காரரான உரைஞர் இடது புறத்தால் வெளியேற, மேடையில் இருள் படர்கிறது. பின் திரையில் நீல ஒளி படர்கிறது. இடது புறத்தால் பலர் மேடைக்கு வந்து வேலி போடும்

தொழிலில் ஈடுபடுகின்றனர் என்பது அங்கிருந்து கேட்கும் உரையாடல்களாலும், நடைபெறும் செயல்களாலும் புலப்படுகிறது. உரைஞரும் தலைப்பாகை பிரம்புடன் நிற்பது தெரிகிறது. எல்லாம் இருளுருவங்களாகத்தான் புலப்படும். இடை இடையே 'எதையோ' போத்தலிலிருந்து 'கிளாசில்' வார்த்துக் கொடுப்பதும் தெரியத்தானே செய்யும் —

3: 'டேப்' பெட்டியைக் கொண்டாடா... பிடியடா மேற்குக் கிழக்கா...

1: ஆ, அதிலை கயித்தை இழுத்துப் புடி...

2: நீ கட்டையை அடியடா...

3: கிடங்கைப் பாத்தியை வெட்டுங்கோடா, கிண்டுங்கோடா!

ஆரோ: கிழுவை வைச்சு மண்ணைப் போடவே...?

உரைஞர்:

1: மண்போடத்தானே வந்தனி, அதுக்கு முன்னம் இந்த வாய்க்கரிசியை வாயிலை ஊத்து.

2: ஓ..., அதை விழுங்கிப்பாட்டுக் கதியாலை விழுத்தாமல் ஒழுங்காப் போடு.

3: நாக்கு வறளுது, எனக்கும் தூ..... அகண்ட... பாதை அவைக்கு வேணுமாம்.

ஆரோ: ஏன் பிறதட்டேலை பயணம் போகப்போயினையோ?!

1: இப்ப படையிலை போகினம்,..... இனிப் பிளேனிலை போகட்டும்!?

2: பத்தடிக்கொரு கட்டை நடுங்கோ... ஆறு நிரையிலை அடியுங்கோ கம்பி.

ஆரோ: கம்பி அடிக்கக் குடிக்கவேணும்!

உரை 3: கண்டால் விடா, இந்தா இதையும் ஊத்து...!

1: நாலு போத்தல் அதுக்கை முடிஞ்சது... வேலையும் கச்சிதமா முடிய வேணும்.

ஆரோ: எல்லாம் முடியும், பயப்பிடாதையுங்கோ!

மேடையில் இருள் படர்கிறது. மீண்டும் மேடையில் மங்கலான ஒளி படரும்போது வலது புறத்தால், பாதை தேவைப் படுவோர் கைகளில் அலவாங்கு, பிக்கான், மண்வெட்டி கடகங்கள் ஆகியவற்றுடன் வருவது போல ஊமம் நிகழ்த்தி வருகின்றனர்—

அவர்: பணிஞ்சு போனால் பண்ணிக்காட்டுகினை!

அவன்: வெட்டுங்கோ வேலியை, விழுத்துங்கோ கதியாலை.

சிறியவன்; இந்தா விழுதுது ஓங்கி அடிக்கிறான்!!

— சொல்லுக்கேற்பச் செயல்களும் நடைபெறுகிறது.

அவர்: வெட்டுங்கோ பத்தையை; விழுத்துங்கோ பணையனை!

அவன்: பறியுங்கோ மக்கியை, பரவுங்கோ வடிவா!

சின்ன: அப்பு, தூக்கி விடனை தலையிலை கடகத்தை.

அப்பு: வளவுக்காரர் வந்தால் என்ன கொடுமை நடக்குமோ?

அவர்: இவளவு காலமும் நடக்காத கொடுமையே? வரட்டன் பாப்பம்.

சிறிய: இவற்றை வேலியை உடைக்கிறதிலை எனக்கொரு திறுத்தி

அவன்: ஏன்றாப்பா, அவரிலை மட்டும் அவ்வளவு காய்வளவு?

சிறிய: அண்டைக்கொரு நாள், தண்ணி கட்டேக்கை இவற்றை வத்தகக் கொடியிலை ஒரு பழத்தைப் பிடுங்கித்திண்டுபோட்டன் எண்டு... 'வாடா வளவுக்கு' எண்டு போட்டு...

சிறிய: அங்கை போக,

சின்ன: "குட்டா கையை, எண்டு சொல்ல,

சிறி: நான் போய் மரத்தைக் கட்டிப்பிடிக்க

சின்ன: நாலு சாத்துப் பிரம்பாலை சாத்தினார்...

சிறிய: சாத்திப்போட்டுச் "சாப்பிட்டா" எண்டார்.

சின்ன: "நாய்க்குப் போடுங்கோ உங்கடை சோத்தை!" எண்டு போட்டு இவன் வந்திட்டான்.

அப்பு: இப்பத்தேப் பெடியள் சொல்லழி கேளாங்கள்

ஆச்சி: பின்னை என்ன?! அப்ப நீங்கள் அடியும் வேண்டித் 'தின்னடா' என்னத் திண்டும் போட்டு வந்ததுபோலவே வரவுஞ்சொல்லுறியள்?!

அப்பு: எங்கடை காலம் முடிஞ்சு போச்சு...

அவர்: ஊருக்கு ரேட்டுப் போடேக்கை... பாட்டுப் பாடினம்:

அவன்: இப்ப எங்களுக்கெண்டு போடேக்கை... வாயை முடிக்க கொண்டு போடுறதே?!

அவர்: பாடுங்கோ பாட்டை!

அவர்கள் ஒரு தட்டு மண்ணெடுத்து என்ற பாடலை, 'ஏலே லோ', 'ஐலசா' வுடன் பாடுகின்றனர். பாடல் முடிவடையும் கடத்தில் வளவுக்காரராக உரைஞர், மேடையின் முன் இடது புறத்தில் வந்து நின்று, இங்கு நடப்பதைக் கண்டு திகைப்பர். பாடல் முடிவடைய, வழி அமைப்பவர், உறைநிலையில் நிற்பர். மண்வெட்டி, அலவாங்கு, பிக்கான், கடகம் ஆகிய கருவிகள் யாவும் உயர்ந்த நிலையில் நிற்கவே இவர்கள் உறைநிலை அடைவர். அப்போ...

உரைஞர்:

2: பாத்தியளே அங்கை! கைக்கடங்கிக் கைகட்டி நிண்டவங்கள் வெளிக்கிட்டு நிக்கிற கோலத்தை!

3: காரியம் முத்திப்போச்சு, காலமும் மாறிப்போச்சு.

1: இவைக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்கவேணும்!

2: கொஞ்சம் பொறும்! அரிவாள் சம்மட்டி தூக்கிற சாதி, அவசரப்பட்டு வேலை இல்லை; அனுசரிச்சுப் போகவேணும்.

3: அதுகும் சரிதான்; வாருங்கோ ஏதும் கதைச்சுப்பாப்பம்.

இவர்கள் அவர்கள் பால் சென்று கதைக்க அவர்கள் உறை நிலையிலிருந்து விடுபட்டு வேலைகளைச் செய்தபடி உரிய விடைகளை இவர்களுக்கு அளிக்கின்றனர்.

உரைஞர்: 2: என்னடா மோனே, ரோட்டுப் போடுறியளே?

அவர்கள்:

உரைஞர்: எங்களுக்கொரு சொல்லுச் சொல்லியிருக்க, உலாந்தா வோடை வந்து ஒழுங்கா அளந்து விட்டிருப்பம்.

உரைஞர்: 2: அங்கை பார். அவடத்திலே ரோட்டு வளைஞ்சு நெளியுது.

அவன்: அது அப்புவும் ஆச்சியும் போட்ட இடம். அப்பிடித்தான் இருக்கும்.

உரைஞர்: 3: ஏன்று மோனே அப்படிச் சொல்லுற?

அவன்: காலாதி காலமா வளைஞ்சு நெளிஞ்சவை, திடெரெண்டு நேரா நிக்க முடியுமே?

உரைஞர்: 2: கொப்பரும் கோச்சியுமெண்டாலும் வந்து ஒரு சொல்லுச் சொல்லியிருக்கலாம்.

அப்பு: எத்தினை நடை வளவுக்கு நடந்தமாக்கும்.

ஆச்சி: நாங்களாப் போட்டால் வழிக்கு வருவியள் எண்டு பொடியள் சொன்னாங்கள்.

உரைஞர்: 1: பின்னைப் போடத் துவங்கிட்டியள்?!

அவர்: துவங்கின வேலையை இனி விட ஏலாது!

உரைஞர்: 3: அது சரி, உங்களுக்கும் வழியொண்டு வேணும் தானே?!

2: அல்லச் சொல்லிப்போட்டு செய்திருக்கலாம்.

சிறியவன்: இப்ப நீங்களா வந்து பாத்திட்டியள் தானே. இனி என்ன போங்கோவன்.

உரைஞர்: 3: ஏன் மோனே கோவிக்கிற?!

அவர்கள்:

அவர்: அங்கை, அடுத்த 'லோட்' மக்கியும் வந்து பறியுது.

அவன்: ஓமோம், கெதியா அள்ளுங்கோ, ரோட்டைப் போடுங்கோ.

உரைஞர், 'டிர்க்டர்' ஓசைவரும் திசையைப் பார்த்துவிட்டு,

உரைஞர்: 1. அங்கை பாருங்கோவன் அநியாயத்தை!

2. எங்கை? என்ன நடக்கிறது.

1. 'டிர்க்டர்' மக்கி ஏத்திப் பறிக்கிறவன் ஆரெண்டு பாத்தியளே?!

3. ஆரப்பா அது?

1. எங்கடை வேலாயுத்தாற்றை இளையவனல்லே? அந்த நாயும் இதுகளோடை சேந்து எங்களுக்குக் குளிப்பறிக்குது!!

2. இதுகளைப்போல உள்ள எங்களிட சனியன்களாலை தானே, இதுகள் கொம்பு முளைச்சுக் கூத்தாடுதுகள்!

அவர்: இஞ்சு பாருங்கோ, எங்கடை உங்கடை எண்ட கதைய ளெல்லாம் இனி அரங்கேருது.

உரைஞர் 3: ஓ, இனி அவர், உங்களுக்கைதான் சம்பந்தமும் செய்யவேணும்!

அவன்: சம்பந்தத்துக்கைதானே உங்கடை உறவுகள் தொடர்பு களெல்லாம் தங்கி நிக்கிது.

சிறியவன்: ரத்தத்தை வச்சு உறவுகள் பாக்கிறவைதானே இவை. சிறியவன்: உப்பிடிப் பாக்கப்போனால் மூட்டையும் நுளம்பும்தான் இவையின்றை நெருங்கின உறவுக்காறர். அதுகள் தான் இவையின்றை ரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடிக்குது.

அவன்: அப்பிடியெண்டால் இவையும் ஒரு வகையிலே எங்கடை உறவுக்காரர்தான். எத்தினை சந்தியா எங்கடை ரத்தத்தை உறிஞ்சி வருகினை.

அப்பு: வேலையை விட்டிட்டு உங்கை என்னடா கதைச்சுக் கொண்டு நிக்கிறியள்.

அவன்: தங்கடை ஆள் எங்களோடை நிண்டு வேலை செய்யிறு ரெண்டு வாயைப் பிளக்கினை!

ஆச்சி: ஆரைப் பாத்து? எங்கடை சோதியைப் பாத்தோ?

உரைஞர்: 1. பாத்தியே அவனை! எங்கடை சோதியாம்!!

2. நாசமறுந்திது!!

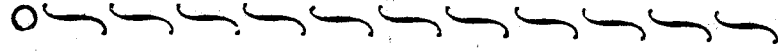
அப்பு: ஒண்டும் அற இல்லை, எல்லாம் பொருந்தி இருக்கு. நீங்கள் போட்டு வாங்கோ.

அவர்: வாருங்கோ துவங்குவம் வேலையை.

சிறியவன் பாட மற்றவர்கள் உரிய இடத்தில் 'ஏலேலோ', 'ஐலசா' சொல்லியபடி வேலையில் ஈடுபடுகின்றனர். வளவுக் காரர் மூவரும் தலையைக் குனிந்தபடி தளர்நடை போட்டு முன்னிடத்தில் சென்று உறை நிலையில் நிற்கின்றனர்.

சிறியவன்: ஶ்ரு கடகம் — ஏலேலோ!
 மக்கி அள்ளி — ஐலசா!
 நாங்கள் போடும் — ஏலேலோ!
 மக்கி றேட்டு — ஐலசா!
 எங்களுக்காய் — ஏலேலோ!
 நாங்கள் போடும் — ஐலசா!
 புதிய வழி — ஏலேலோ!
 புதிய வழி — ஐலசா!
 எங்கள் வழி — ஏலேலோ!
 புதிய வழி — ஐலசா!
 புதிய வழி — ஏலேலோ!
 புதிய வழி — ஐலசா!

'புதிய வழியும்', 'ஏலேலோ', 'ஐலசா'வும் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லப்பட, மேடையின் முன்திரை மூடப்படுகிறது.

சொற்பாடும் ● யோ. பெனடிக்பாலன்

நினைத்துப் பார்க்கிறேன்....

சிங்கள மக்கள் மத்தியில் ஒரு நேச உறவுச் சூழலில் அவர்களின் உதவி ஒத்தாசைகளுடன்

நீண்ட காலம் குடும்பமாய் கொழும்பில் வாழ்ந்த நான்

மா கொடூர யூலை இனக் கலவரத்தில் தாக்குண்டு வீடும்

மன நிம்மதியும் பறிகொடுத்து

இனி இழப்பதற்கு ஒன்றுமில்லையென்ற நிலையில் மனைவி பிள்ளைகளோடு உயிர் தப்பி ஓடிவந்து

யாழ்ப்பாணத்தில் அண்ணன் வீட்டு தாவாரத்தில் அகதியாக ஒதுங்கியிருக்கும் நான்

மன வதைப்புகளினூடே நடந்தவற்றை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்

அகிம்சை வடிவான புத்த பெருமானின் புனித பாதங்களில் தூய மலர் தூவி நிதம் கும்பிட்டுச் சரணம் கூறும் கௌதம தாசா வா நான் குடியிருந்த வீட்டுக்கு பெற்றோல் ஊற்றி தீவைத்து மகிழ்ந்தான்

நான் நம்பமாட்டேன் இது அவனாகச் செய்திருக்கமாட்டான்

சிற்பெற்றுப்பைத் தானும் தன் காலால் மிதித்துக் கொல்ல விரும்பாது எட்டிக் கால் வைக்கும் பிரேமசிங்காவா எங்களைக் கொல்ல கோடரி தூக்கித் துரத்தி வந்தான்

நான் நம்பமாட்டேன் இது அவனாகச் செய்திருக்கமாட்டான்

அடுத்தவர் மேலில் தன் கால் பட்டதுமே பட்ட இடத்தைத் தொட்டுக் கும்பிட்டு மன்னிப்புக் கோரும் அத்துலத் முதலியும் அனில் முனசிங்காவும் குணவர்த்தனாவும் தமிழர் இரத்தம் குடிக்கவென்று அரிவாள் கத்தியுடன் வீதியெல்லாம் வெறிநாய்களாய் அலைந்தனர்

நான் நம்பமாட்டேன் இது அவர்களாகச் செய்திருக்கமாட்டார்கள்

யேசுவே இரக்கமாயிருமென்று என்னோடு சிலுவை சுமந்து ஊர்வலம் வந்த சில்வாவும் அன்றாவும் போல் பெரேராவுமா? இரக்கமின்றி எரியும் ரயர்களில் தமிழ் உயிர்களைப் போட்டு துடி துடிக்கக் கொன்றனர்

நான் நம்பமாட்டேன் இது அவர்களாகச் செய்திருக்கமாட்டார்கள்

தலைப்பேசாயே கொல்வாது பாவமென உயிரோடு வீசும் பொடிமெனிக்கா வளர்த்த புத்திரர்களா? எங்கள் குழந்தைகளைக் கொல்ல விடிய விடிய மூலை முடுக்கெல்லாம் சுற்றிச் சுற்றி வந்தனர் என்னால் நம்ப முடியவில்லை இது அவர்களாகச் செய்திருக்கமாட்டார்கள்

அவர்களோடு உண்டு குடித்து வாழ்ந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன்

அத்துணை கருணையுள்ளம் கொண்ட அந்த மக்களா இத்துணை கொடிய காட்டுமிராண்டிகளாய்க் கோர வருவெடுத்தனர்?

பேய் அரசு செய்தாய் பிணந் தின்னும் சாஸ்திரங்கள் என்றான் பாரதி

ஆம் ஆமாம் அதுதான் உண்மை மக்கள் குருதியில் கூழ் காய்ச்சி மகிழும் பேரின வெறி கொண்ட சுரண்டற் பேய்க் கூட்டம் உச்சியிலிருந்து அரசோச்சும்போது

ஆச்சரியமில்லை மக்களே பேயாவார் மக்களே பிணந் தின்பர்.

எனக்கும் உறவு உண்டு

வழக்கமாக இந்த நேரம் பஸ் கண்டியில் நிற்கவேண்டும். அது ஆமை வேகத்தில் வரப்போய் இப்படி முழுச் சிங்கள இடம் ஒன்றில், அதுவும் காடாகப் பார்த்து நிற்பாட்டியிருப்பது பயணிகள் எல்லோரிடமும் எரிச்சலை உண்டுபண்ணியது. அதற்குச் சமாதானம் சொல்வதுபோல றைவர், கொண்டக்ரருக்கு அவர் செய்யவேண்டியதைச் சொல்லி விட்டுத் தனக்குள்ளாகவே பிரலாபித்துக் கொண்டார்—

“ஒரு நாளும் இந்தமாதிரி நடக்கேல்லை... மழையும் விடாமல் தூறிக் கொண்டிருக்கு... இண்டைக்கெண்டு பிறேக்குமில்லை.”

அவரும் கொண்டக்கடரும் அந்தப் பழைய மினி பஸ்ஸுக்குச் சூறுகறுப்பாகச் சிகிச்சையளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் பயணிகள் எல்லோரும் கண்டி போய்ச் சேர இன்னும் மூன்று மணி நேரமாவது எடுக்கும் என்பதால் தனித்திருந்த இரவு-பகல் சேவை போர்ட்டைத் தாங்கியிருந்த கடையில் மத்தியானச் சாப்பாட்டையெடுக்க நுழைந்தோம். ட்றைவர் கடையி

னுள்ளே வருவதும் கடைக்காரர்களிடம் வேண்டியதைப் பெற்றுக்கொண்டு போவதுமாய் இருந்தார். அவருக்கு அந்தக் கடையில் வைத்தே பிறேக்கைத் திருத்தி விடலாம் என்ற நம்பிக்கை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அந்தச் சாப்பாட்டுக் கடை தவிர வேறு கடை ஒன்றும் அங்கில்லை; கடையிலுள்ளவர்களுக்கு பிறேக்கைத் திருத்தத் தெரியாதென்பதைக் காணக்கூடியதாயிருந்தாலும் தங்களுக்குத் தெரிந்ததைக் கொச்சைத் தமிழில் சொல்லி, உதவக்கூடிய அளவில் சகலதையும் செய்ய வேண்டுமென்று ஆர்வங்காட்டினார்கள் என்பதை உணரமுடிந்தது.

அந்தக்கடைக்காரர்கள் காட்டிய அக்கறை உள்ளூர் எனக் கிருந்த சிறு அச்சத்தைத் தணிக்கவே, சாப்பாட்டுக் காசைக் கொடுத்துவிட்டு வெளியே வந்து கூப்பிடு தூரம் நடந்து திரும்பினேன். அங்கே, கடைக்குப்பின்னால் ஒன்றிரண்டு வீடுகள் தவிர்க்குடிசனம் அதிகம் இருப்பதாய்த் தெரியவில்லை, இருந்தாலும் காட்டு மரங்கள் வெட்டி

வீழ்த்தப்பட்ட நிலையில், கருணை கூர்ந்து இருப்பதற்கு அனுமதிக்கப்பட்ட மரங்களும், சிறுகச்சிறுக நாடிவரும் குடியிருப்புகளை எண்ணி அச்சத்தோடு காற்றிலாடிக்கொண்டிருப்பது போலவே ஒரு தோற்றத்தை என் மனத்தில் ஏற்படுத்தியது. இதை நான் மலையகமெங்கும் பரவலாக அவதானித்திருக்கிறேன். அங்குங்கூட காட்டு நிலங்கள் களனிகளாகவும் குடியிருப்புகளாகவும் மாறும் வேகம் வெளிப்படையாகவே உணரக்கூடிய அளவில் இருக்கிறது இந்த நிலைவோட்டங்களில் மிதந்து, திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கும்போதே ட்றைவரும் பஸ்ஸுக்கு அடியிலிருந்து வெளியே வந்தார்.

அவரைப் பார்த்தவுடனேயே பிறேக் திருத்தப்படவில்லை என்பதை உணர்ந்துவிட்டேன். அவர் கடையில் வாங்கியவற்றைக் கொடுத்துவிட்டு பஸ்ஸில் ஏறி, அலுத்துக்கொண்டே பஸ்ஸை ஸ்ராட் பண்ணினார். எல்லோரும் ஒரு சிங்களப் பகுதியில் பயமின் றிச் சாப்பிட்ட திருப்தியோடு பஸ்ஸில் ஏறிக்கொண்டோம். அந்தக் கடையிலிருந்தும் இரண்டு இளைஞர்கள் புதிதாக ஏறினார்கள்.

அவர்கள் சிங்கள வாலிபர்கள் என்பதையோ, ஏன் ஏறுகிறார்கள் என்பதையோ யாருமே கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. இருந்தாலும் எல்லோர் மனதிலும் நிலவிய பீதியை பஸ்ஸினுள் குடி கொண்டிருந்த மயான அமைதி எடுத்துக்காட்டிக்கொண்டிருந்தேன்—

தது. இந்தப் பயம் ‘ஜூலைச் சம்பவம்’ என்று வரலாற்றுக்குறிப்பொருளாகிக் கொண்டிருந்த அட்டேழியங்கள் நடந்துமுடிந்து ஐந்து மாதங்களானபின்னுங்கூட இருப்பதற்கு, வேறும்பல வதந்திகள், யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கிற போஸ்டர் ஒவ்வீஸ் கொள்னிகள்— முந்த நாள் மட்டக்களப்பில் நடந்த பொலிஸ் காரர் கொலை போன்றவற்றுக்குப் பதிலாகச் சிங்கள இடங்களிலும் பதட்டம் இருந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதாக இன்னும் தொடர்ந்துகொண்டிருப்பதும் ஒரு காரணம்.

இந்த நிலையில் ஆசிரியர் சங்கம் வேலைக்குத் திரும்புவதுபற்றி முடிவெடுத்ததுதான் ஆச்சரியமாயிருந்தது. அதைப்பற்றிக் கூட்டப்போட்டு அறிவித்த உடன் ஆசிரியர்கள் எல்லோரிடமுமிருந்த உளக்கொதிப்பைக் காண முடிந்தாலும் அந்த முடிவை எதிர்த்து யாரும் பேச முடியாத வாறுமண்டபத்திலிருந்த நாடெல்லோரும் மேடையிலிருந்து சீனப் பெருஞ்சுவர்கொண்டு பிரிக்கப்பட்டவர்களாயிருந்துவிட்டோம். அந்த மேடையிலிருந்து வந்தத அறிவிப்பை ஆட்டு மந்தைகள் எப்போல் ஏற்பதைத் தவிர வேறு வழியற்றிருந்தோம். என்றாலும் கூட்டம் கலைந்து வெளியே வந்ததும் எல்லோரும் திட்டித் தீர்ப்பதில் திருப்திகொண்டோம். நான் சனவெள்ளத்திடை சுழியோடிப் பல குரலிடை மிதந்தேன்—

“பத்து வருஷத்துக்குப்பிறகு கல்விமந்திரியோடே கதைச்சமுதல் சங்கமெண்ட உடனே போராடின கோரிக்கையள் நிறைவேறாட்டிலும் பறவாயில்லையெண்டு, சொல்லுறதுக்கெல்லாம் அடிபணிஞ்சுபோறதோ” —இது ஒரு குரல்.

வேறொரு குரல்: “ஏன் இவை போராட்டத்தைக் கைவிட்டவை? வடக்கு—கிழக்கு ஆசிரியர்கள் போராட்டத்துக்கு அரசாங்கம் செவிசாய்க்கேல்லையெண்டா முழுஇலங்கையளவில் போராடுவோமெண்டு சிங்கள ஆசிரியர் சங்கங்களின்ரை அறிக்கை போன கிழமை பேப்பருகளை வந்த தெல்லே; அதால்தான் போலை மினிஸ்டர் எங்கடே ரீச்சேர்ஸ் யூனியனைக் கூப்பிட்டுக் கதைச்சிருக்கிறார். இந்தச்சாட்டிலே சிங்கள ரீச்சேர்ஸின்ரை கோரிக்கையளும் சேர்ந்துவிடுமெண்டு பயந்திருப்பினம். இப்படியான நிலையிலே போராட்டத்தைக் காட்டிக் குடுக்கிறதெண்டா, எங்கட சங்கத் தலைமை போராடுற சாதாரண வாத்திமார் பக்கமோ அதிகார வெறிபிடிச்சவையின்ரை பக்கமோ?”

இன்னும்... இன்னும் பல குரல்கள்: “நாங்கள் எப்பிடிப் போகேலும்?”

* *

திடீரென்று அமைதி. பஸ் நின்றுவிட்டதைக்கண்டேன். அது என் சிந்தனையின் மூன்று நாளுக்கு முந்தின இரைமிட்டலையும் துண்டிக்க, வெளியே நோட்டம் விட்டேன். நின்ற இடம் ஒரு கரூஜ்.

பஸ்ஸில் இருந்து, முன்னே சாப்பிட்ட கடையில் ஏறிய சிங்கள இளைஞர்கள் கூப்பிட்ட குரலுக்கு கரூஜ்ஜிலிருந்து ஒரு தொழிலாளி வந்துகொண்டிருக்க, இவர்கள் பிறேக்கைத் திருத்தி உதவும் படி கேட்டார்கள். அந்தத் தொழிலாளி இவர்களுக்குத் தெரிந்தவராயிருக்க வேண்டும்; அவர் உபகரணங்களை எடுக்கப்போக, நான் கடை போட்டுகளில் ஊரைத் தேடுகிறேன்: நா—உல,

இந்த நேரம் பஸ்ஸுக்குள் ளிருந்து ஒரு குரல், “எங்கை கொண்டுவந்து நிப்பாட்டிக் கிடக்கு; கண்டிக்குப் போற வேற பஸ்ஸிலே எங்களை அனுப்பிப் போட்டு உம்மடை அலுவலைப் பாரும்” என்று எரிச்சலோடு வெடித்தது.

பதில் ட்றைவரிடமிருந்து, பஸ் வெளிக்கிடுகிற இரைச்சலோடு சேர்ந்து வந்தது:

“நான் எல்லாற்றை நன்மையையும் நினைச்சுத்தான் பிறேக்கைத் திருத்திப் போடுவோமெண்டு நிப்பாட்டினான். விரும்பாட்டி எடுக்கிறன்.”

இது ஒரு குரலுக்கு வந்த பதிலென்றாலும் வேறெந்தக் குரலும் ‘நின்று திருத்து’ என்று சொல்ல முன்வரவில்லை. உதவ விரும்பிய சிங்கள இளைஞர்கள் முகத்தில் அசடு வழிந்தது. எனக்கும் ஐந்து மாசங்களுக்கு முன் வெறிபிடிச்ச நரிக்கூட்டம் குடல்பிடுங்க எத்தனித்த கொடிய நினைவு வரத்தான் செய்தது. இருந்தாலும்

உதவி செய்யும் மனிதர்களையும் கொலைவெறியர்களையும் வேறு படுத்திப்பார்க்கக்கூடாதா?

இந்த நினைப்பால் கோபம் கொண்ட நான் எதையும் சொல்லவில்லையென்றாலும், அந்தக் குரலுக்குரியவனைப் பார்க்க விரும்பித் திரும்பினேன். அவன்..... அவனே தான்! இப்போது பக்கத்திலிருந்தவனுக்குக் ‘கொடிய சிங்கள இடத்திலிருந்து’ மீட்ட திறமைப்பற்றிப் பெருமையடித்துக் கொண்டிருக்கிற அவன்.....

எனக்கு இரத்தம் கொதித்துக் குமுறினாலும், என்னை நிதானப்படுத்திக்கொண்டேன். அவன் கண்டிக் கடை வீதிகளில் இனப்பாகுபாடில்லாமல் ‘சிங்களக் காதையரோடு’ கைகோர்த்துத் திரிகிற நாடோடி வியாபாரி; குறுக்குவழி வியாபாரத்தில் கிடைப்பதோடு, அடிக்கடி உருவாக்கப்படுகிற ‘கலவரங்களின்’ போதும் லாபந்தேடிக்கொள்கிற உலுத்தன். இப்போது ஏனோ அவனுக்கு தமிழின உணர்வுமேலோங்கிப் பொங்கி வழிந்திருக்கிறது.

* * * *

ஒடிக்கொண்டிருக்கிற பஸ் எதிரே வருகிற வாகனங்களுக்கு வழிவிடுவதில் சிரமப்பட்டதால் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை தலைக் கறுப்புத் தெரியாத காட்டோரமாய் பஸ்ஸை நிறுத்தி விட்டு, ட்றைவர் மீண்டும் திருத்த வேலையில் இறங்கினார்.

இப்போது அவன் பக்கத்திலிருந்தவனிடம், “நாங்கள் மினைக்

கெடேலாது, பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு இறங்கு... பஸ் ஏதும் வந்தா மாறுவோம்” என்று காதோடு காதாகச் சொல்லிக் கொண்டே பார்சல் ஒன்றோடு இறங்கினான்.

நான் அந்தப் பார்சலை நன்றாக உத்துப்பார்த்தேன். அதன் கனஅடக்கத்துக்கு மிஞ்சிய கனதியை அறியமுடிந்தது. அது கடத்தல் அபின் என்டதிலே எனக்குள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. அதை வைச்சிருக்கிறதால்தான், மடியிலே நெருப்பைக் கட்டினவன் மாதிரி அவன் அந்தரிக்கிறான் என்பதை என்னால் உணரமுடிந்தது. இவரைச் சும்மாவிடக்கூடா தென்ற நினைப்போடு நானும் இறங்கிக் கேட்டேன்:

“நீர் மாறவேணுமெண்டால் அப்போதையே தனியப்போயிருக்கலாமே; ஏன் கரூஜ்ஜிலே பஸ்ஸைத் திருத்தவிடாமல் குழப்பினீர்?”

“அதை என்னட்டைக் கேக்க வேண்டாம்; நான் சொன்னதுக்காக ஏன் பஸ்ஸை எடுக்கவேணுமெண்டு ட்றைவரிட்டைச் கேளும்”.

என்ற அவனுடைய வீரப்பான பதிலுக்கு நானும் விடாமல் கதைக்க, அவனும் சுத்தக் கொஞ்ச நேரம் ஒரே அல்லோல கல்லோலமாகிவிட்டது. கடைசியில் ட்றைவரும் கொண்டக்கரரும் தான் ஒரு நிலைக்குக் கொண்டு வந்து பஸ்ஸில் அவனையும், எங்களைல்லோரையும் ஏறவைத்தார்கள்.

ஏறினாலும் எனக்குக் கோபம் இறங்கவில்லை; அவனை முறையாகக் கேட்டிருக்கவேண்டும் — அவனுடைய 'கடத்தல்' பார்சலைப் பிரித்து அவன் முகத்தில் கரி பூசியிருக்கவேண்டும் என்ற கொதிப்பு. அது அடங்குவதற்கு முன்பே பஸ் ஓடத்தொடங்கிவிட்டது; என் மனம் பின்னோக்கி விரைந்தது.

அவன் தான், போனவருசம் சர்வசன வாக்கெடுப்புக் கலவரத்தில் சிறிலுக்கு அடிப்பதில் முன்னுக்கு நின்றவன். பிறகு, கண்டிக்கு வந்தபோது சிறில் அவனைக் காட்டியதிலிருந்து அவனை நான் அவதானித்துவந்திருக்கிறேன். அவனுக்கும் 'இனக்கலவரத்தில்' பிணந்தின்னி நரிகளாய் என்னைச் சுற்றிக் கோரத்தாண்டவமாடிய தெல்தெனியக் காதையர்களுக்குமிடையில் கூட நல்ல உறவு இருப்பதை நான் அறிவேன்.

அந்தக் கொலைவெறி நாடகம்..... அவன்... சிறில் எல்லாம் மாறி மாறி என் நினைவில் நிழலாடிக்கொண்டிருந்தன.

ஐந்து மாதங்களுக்கு முன், ஜூலை மாதம், நாடே ஒரு உலுக்கு உலுக்கப்பட்ட வேளை, நானும் பலரையும் போல் மறைவிடம் காணவேண்டியதாயிற்று. அப்போது, 'ஒரேயுணர்வுடையவர்கள் நாம்' என்று பெருமையோடு சொல்லிக்கொள்கிற சிறில் தான் எனக்கு உறைவிடம் தந்தான்; நான்கு நாட்கள் பரணில் பாதுகாத்துச் சாப்பாடும் சகல தேவையும் உணர்ந்து நிறைவேற்றிக் காதையர் கண்ணில் படாமல்

பாதுகாத்தான். அவன் ஒரு சாதாரண கூலி விவசாயி என்பதால் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய 'ஒரே உணர்வா' என்று நான் புனகாங்கிதமடைந்தேன்.

நாலு நாட்களுக்குப் பிறகு, அகதி பஸ்ஸில் கண்டி போகலாம் என்ற ஏற்பாட்டைச் சிறில் கவனிக்க, நோட்டம் பிடித்த காதையர் கூட்டம் என்னைக் கண்டு தாக்க வந்துவிட்டது. அவர்களில் ஒருவன் ஓங்கிய 'கிறிஸ்' கத்தி என்னில் பாயாமல் சிறில் என்னைத் தள்ள, வாழை மரத்தில் கத்தி ஊடுருவ, அதை எடுப்பதற்குள் வேகமாகத் தாவிய சிறில் வாழைமரத்திலிருந்து உருவி எடுக்கப்பட்ட கிறிஸ் கத்தியின் கூர்முனையை இறுகப்பற்றி உரக்கக் கத்தினான், "என் கையை வெட்டியிழுக்கமுடிந்தால், இழுத்தபிறகு அவனைக் குத்து."

அதைச் செய்ய முடியாமல் அந்தக் காதையன் தடுமாற, சுற்றி நின்ற மற்றக் காதையர்க்களால் என்னைப் பதம்பார்க்க ஒரு சில வினாடிக்குள் வீட்டின் உள்ளிருந்து சிறிலின் தாய் கவ்வாத்துக் கத்தி ஒன்றோடு பாய்ந்து வந்து, "அவனைத் தொட்டா... தெட்டவேளை இந்த இடத்திலே வெட்டியெறிவன்" என்ற வீரவார்த்தைகளைச் சொல்லி ஆவேசமாக நிற்க, ஒருகணம் காதையர் கூட்டம் திக்பிரமை பிடித்து நின்றது. இதற்குள், மெல்லக் கூடிய அயலவரும் சொல்லக் கூடிய கூரானவார்த்தைகளால் காதையரை அசந்து போகச் செய்துவிட்டனர்.

அந்தக்கணம் விரைந்து வந்து கொண்டிருந்த அகதி பஸ்ஸைக் கண்ட சிறிலும் தாயும் வேகமாகச் செயற்பட்டு, விபூகம் அமைத்து என்னை அழைத்துக் கொண்டு பஸ்ஸில் ஏறியபோது நான் பட்ட நன்றிக்கடன் ஈடு செய்யக்கூடியதா? கண்ணீர்த் திரை மறைக்கவும் விடாமல் கையசைத்து மலைச்சிகரத்தில் அகதி பஸ் திரும்பும்வரை அந்த நல்ல உள்ளங்களிடமிருந்து பிரியாவிடை பெற்று வந்த அந்த நானை மறக்கமுடியுமா?

இந்த நினைவுகளை பஸ்கண்டியை அடைந்தபோது கரையைய முட்டி மோதிச் சிதறியது போல் அடங்கியது. எல்லோரும் இறங்க ஆயத்தமானோம்; 'அவன்' என்னை, ஒரு வில்லன் பார்வையோடு விலத்திக்கொண்டு, தனது கையாளோடு இறங்கிப் போனான். நானும் முண்டியடித்து இறங்கும் சனங்களோடு சேர்ந்து இறங்கித் தெல்தெனிய பஸ் ஸ்ரான்டை நோக்கி நடந்து கொண்டே, அவன் போவதைப் பார்த்தேன்.

அதோ, அதே காதையர் சிலரோடு தனது 'பார்சலை' ஒரு வனிடம் பரிமாறிக் கொண்டே அவன் சேர்ந்து சிரித்து... என்னைக்! காட்டிக் கதைக்கும் கோலம்... அவர்களுக்குள் இன உணர்வு கடந்து நிலவும் அன்யோன்யம்... அவர்கள் பேர்ன வருஷம் சிறிலுக்கு அடித்தது... ஐந்து மாசங்களுக்கு முன் என்னைக் கொல்ல முற்பட்டது...

எனக்குப் போன வருசம் சர்வஜன வாக்கெடுப்புக்குப்பிறகு

அறிமுகம் அவசியமில்லை!

தங்களது ஆக்கங்கள் சிறுகதை, கட்டுரை, கவிதை, விமர்சனம் எதுவாக இருந்தாலும் அருப்பிவைக்கவும். தரமானவை பிரசுரிக்கப்படும்.

★ புத்தாண்டிலிருந்து

'தாயகம்'

மாதந்தோறும்

தவறாது

தொடர்ந்து வரும்.

தவறாது

சந்தாதாரராகுங்கள்.

சந்தா வியரம்

1 வருடம் — 60/-

6 மாதம் — 30/-

ஊரிலிருந்து திரும்பியவுடன் சிறில் என்னைத்தேடி ஆர்வமிகுதியோடு ஓடிவந்து "யாப்பனே சகோதரய..." என்று வார்த்தை வராமல் தடுமாறியது...

நாங்கள் ஒரே உணர்வுடையவர்கள்" என்று யாழ்ப்பாணம் சர்வஜன வாக்கெடுப்பில் குடத்தை நிரப்பியதை மன நிறைவோடு சொல்லி குதூகலித்தது ரூபகத்துக்கு வந்தது.

புதிய நம்பிக்கை ஊற்றாகப் பெருகிவர மிடுக்காக நான் நடந்தேன்: எனக்கும் உறவு உண்டு.

வங்காளியில்
!ஸீர்யியசிகமே

சிவம் வெல்டர்ஸ்

SIVAM WELDERS

சகல விதமான
வாங்குகுறிப்புகள்

● காஸ் வெல்டிங்

● எலெக்ட்ரிக் வெல்டிங்

● நவீன கேற், கிறீஸ்

சகல வாகனங்களின் உதிரிப்பாகங்களும்
ஓட்டிக் கொடுக்கப்படும்.

370, மணிக்கூட்டு வீதி,

(வெலிங்டன் சந்திக்கு அருகாமை)

யாழ்ப்பாணம்.

இப் பத்திரிகை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைத்தரகர் யாழ்ப்பாணம், 15/1, மின்சார நிலைய வீதியிலுள்ள கி. நணிகரகணம் அவர்களால் யாழ்ப்பாணம் கே. கே. எஸ். வீதியிலுள்ள ஸ்ரீ காந்தா அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.